

Natur

Gyldne Sal - Moltkes Palae, Copenhagen

Crafting NATURE

June 2026

Ο κατάλογος αυτός συνοδεύει την έκθεση “Crafting Nature” η οποία διοργανώθηκε από την Κυπριακή Προεδρία του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης 2026 και το Υφυπουργείο Πολιτισμού, στο πλαίσιο του Πολιτιστικού Προγράμματος της Κυπριακής Προεδρίας του Συμβουλίου της ΕΕ 2026. Με επιφύλαξη παντός δικαιώματος. Απαγορεύεται η αναπαραγωγή, επανέκδοση ή μετάδοση οποιουδήποτε μέρους του καταλόγου, με οποιαδήποτε μορφή ή με οποιοδήποτε μέσο, ηλεκτρονικό ή μηχανικό, συμπεριλαμβανομένης της εκτύπωσης, της οπτικογράφησης και κάθε άλλου συστήματος αποθήκευσης και ανάκτησης πληροφοριών, χωρίς την προηγούμενη έγγραφη άδεια του Υφυπουργείου Πολιτισμού. Τα δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας των κειμένων διατηρούνται από τους συγγραφείς και των εικόνων από τους δημιουργούς τους.

This catalogue accompanies the exhibition “Crafting Nature”, organised by the Cyprus Presidency of the Council of the European Union 2026 and the Deputy Ministry of Culture, as part of the Cultural Programme of the Cyprus Presidency of the Council of the EU 2026. All rights reserved. No part of this catalogue may be reproduced, republished, or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including printing, recording, or any other information storage and retrieval system, without prior permission in writing from the Deputy Ministry of Culture. Copyright in the texts remains with the authors, and copyright in the images with their respective creators.

Η διοργάνωση της έκθεσης *Crafting Nature* στην Κοπεγχάγη τον Ιούνιο του 2026 με έργα σύγχρονων καλλιτεχνών από την Κύπρο, των οποίων το έργο αξιοποιεί στοιχεία από τη χειροτεχνική παράδοση της πολιτισμικής μας κληρονομιάς, αποκτά μια διεθνή διάσταση. Δεν αποτελεί απλώς μια πολιτιστική παρουσίαση· είναι μια συνειδητή δήλωση του δημιουργικού δυναμικού της χώρας σε μια στιγμή ιδιαίτερης σημασίας, καθώς η Κύπρος ασκεί την Προεδρία του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης κατά το πρώτο εξάμηνο του 2026. Η έκθεση εντάσσεται στο πολιτιστικό πρόγραμμα το οποίο πλαισιώνει την Κυπριακή Προεδρία και αποτελεί τον καρπό μιας στενής και εξαιρετικά γόνιμης συνεργασίας του Υφυπουργείου Πολιτισμού με την Κυπριακή Προεδρία και με πολλούς θεσμικούς και δημιουργικούς φορείς της χώρας. Μέσα από το φιλόδοξο και πλούσιο πολιτιστικό πρόγραμμα η Κύπρος κάνει ένα άνοιγμα προς την Ευρώπη και τον κόσμο με ένα ισχυρό και δημιουργικό πολιτιστικό αφήγημα που συνδέει το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον.

Στην καρδιά της βόρειας Ευρώπης, σε μια πόλη που φημίζεται για τη βαθιά της σχέση με τη σύγχρονη αισθητική, την υλικότητα και το design, οι Κύπριοι δημιουργοί παρουσιάζουν τα έργα τους εμπνεόμενοι από την ίδια τη φύση του τόπου τους, γενόμενοι φορείς της σύγχρονης καλλιτεχνικής σκέψης και πράξης, συνομιλώντας ισότιμα με το δημιουργικό ευρωπαϊκό παρόν.

Η έκθεση αυτή αναδεικνύει και κάτι βαθύτερο: ότι οι χειροτεχνικές πρακτικές δεν είναι μια περιφερειακή ή νοσταλγική δραστηριότητα, αλλά ένα δυναμικό πεδίο δημιουργίας, όπου η τεχνική γνώση συναντά την καλλιτεχνική έρευνα. Γιατί οι σύγχρονοι Κύπριοι δημιουργοί δεν περιορίζονται στην αναπαραγωγή της παράδοσης, αλλά την επανερμηνεύουν, την επεκτείνουν και τη μεταφέρουν σε νέα μορφοπλαστικά και εννοιο-λογικά πεδία.

Υπό την έννοια αυτή, η παρουσίαση των έργων της έκθεσης *Crafting Nature* στην Κοπεγχάγη λειτουργεί και ως μια μορφή πολιτιστικής διπλωματίας. Μέσα από τα αντικείμενα που φέρουν το ίχνος του χεριού, η Κύπρος παρουσιάζεται όχι μόνο ως τόπος ιστορίας, αλλά και ως τόπος σύγχρονης δημιουργίας.

Σε μια περίοδο κατά την οποία η Ευρώπη αναζητά νέες ισορροπίες ανάμεσα στην τεχνολογική πρόοδο και την πολιτιστική της ταυτότητα, η χειροτεχνική καλλιτεχνική δημιουργία προσφέρει μια ουσιαστική υπενθύμιση: ότι ο πολιτισμός της Ευρώπης οικοδομήθηκε πάνω στη γνώση των υλικών, στην επιμονή της τεχνικής και στη δημιουργική φαντασία των ανθρώπων της.

Δρ Βασιλική Κασσιανίδου
Υφυπουργός Πολιτισμού

The exhibition *Crafting Nature* in Copenhagen in June 2026 with works by contemporary artists from Cyprus, whose work draws on the handicraft tradition of our cultural heritage, bears an international dimension. It is not just a cultural presentation; it is a statement of the country's creative potential at a time of particular importance, as Cyprus holds the Presidency of the Council of the European Union during the first half of 2026. The exhibition is part of the cultural programme of the Cyprus Presidency and is the outcome of a close and very fruitful cooperation of the Deputy Ministry of Culture with the Cyprus Presidency and with many institutional and creative bodies of the country. Through its ambitious and rich cultural programme, Cyprus is opening up to Europe and the world with a strong and creative cultural narrative that connects the past, present and future.

In the heart of northern Europe, in a city famous for its deep relations with contemporary aesthetics, materiality and design, Cypriot creators present their works inspired by the very nature of their birthplace, while carrying contemporary artistic thought and practice in a conversation with the creative European present.

This exhibition also highlights something deeper: that craft practices are not a regional or nostalgic activity, but a dynamic field of creation, where technical knowledge meets artistic research. The reason is that contemporary Cypriot creators are not limited to the reproduction of tradition, but reinterpret, expand and transfer it to new morphoplastic and conceptual fields.

In this sense, the presentation of the works of the exhibition *Crafting Nature* in Copenhagen also functions as a form of cultural diplomacy. Through the handcrafted objects, Cyprus is presented not only as a place in history, but also as a place of contemporary creation.

At a time when Europe trying to balance between technological progress and its cultural identity, craft artistic creation offers an essential reminder: that the culture of Europe was built on the knowledge of materials, the persistence of technique and the creative imagination of its people.

Dr Vasiliki Kassianidou
Deputy Minister of Culture

Η έκθεση *Crafting Nature*¹ στην Κοπεγχάγη –ενταγμένη στο φεστιβάλ 3 Days of Design/ Ιούνιος 2026– οργανώθηκε στο πλαίσιο του Πολιτιστικού Προγράμματος της Κυπριακής Προεδρίας του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης 2026, προκειμένου να τιμήσει, να αναδείξει και να προωθήσει εκείνη την καλλιτεχνική δυναμική της Κύπρου που διερευνά τη διαρκή σχέση μεταξύ χειροτεχνίας και φύσης. Με τις δύο έννοιες του τίτλου, που παραπέμπουν στο διά χειρός τέχνημα/έργο τέχνης και στη φύση ως ενεργό σύστημα μορφογένεσης, δίνεται το πλαίσιο για το σκεπτικό της επιμέλειας.

Οι χειροτεχνικές πρακτικές αποτελούν δημιουργικές διαδικασίες άρρηκτα συνδεδεμένες με τη φύση ως αρχή, μέθοδο και απόλυτη πηγή έμπνευσης. Σε αυτές φαίνεται να ακολουθείται μια εξελικτική διερεύνηση που εκκινεί από την παρατήρηση του φυσικού κόσμου και τη σύνδεση με όσα αυτός προσφέρει, προκειμένου να καταλήξει σε εφαρμογές όπου δομούνται και αποκρυσταλλώνονται οι κώδικες ζωής και επιβίωσης. Υλικά, φόρμες, μοτίβα, δομές, αποτελούν τις έννοιες κλειδιά για τη σύγχρονη διά χειρός δημιουργία, όπου επανεξετάζονται οι παραδοσιακές και πατρογονικές τεχνικές καθώς προσαρμόζονται στις απαιτήσεις και τις προκλήσεις της σύγχρονης εποχής, κάνοντας χρήση και της τεχνολογίας.

Ανακαλώντας τον Λουκρήτιο –«Nil igitur fieri de nilo posse fatendum est», *De Rerum Natura* I, 150–156– μπορούμε να θεωρήσουμε τη φύση (natura) ως το απόλυτο εργαστήρι μορφοποίησης, καθώς και τη γενεσιουργό ύλη εν τω γίνεσθαι, όπου «τίποτε δεν γεννιέται από το μηδέν» και όλα υφίστανται μια συνεχή μεταμόρφωση. Αυτή η αντίληψη για τη φύση υπαγορεύει αυτό που αντιλαμβανόμαστε ως νοήμονα χειρονομία (intelligence de la main / the thinking hand) μια διαδικασία συνομιλίας και συνεργασίας του καλλιτέχνη με την υλικότητα του φυσικού κόσμου.

Το σκεπτικό της επιμέλειας στηρίχτηκε στην ιδέα ύφανσης και χτισίματος μικροκόσμων ως αρχετυπικών ή αλληγορικών σχηματισμών που μπορούν να συνοψίσουν μια οργανική ολότητα εν τέλει. Προκρίθηκαν έργα στα οποία είναι εμφανή τα διαχρονικά στοιχεία της πολιτισμικής κληρονομιάς της Κύπρου αναδεικνύοντας παράλληλα τα επιτεύγματα της σύγχρονης αντίληψης για τη δημιουργική διαδικασία. Εστιάζοντας κυρίως σε τεχνικές που έχουν σχέση με υλικά που προσφέρει το νησί, όπως το χώμα, η πέτρα, το ξύλο, τα μέταλλα, επιλέχθηκαν έργα καταξιωμένων Κυπρίων δημιουργών που προβάλλουν σύγχρονες εκδοχές της κεραμικής, της γλυπτικής, του κοσμήματος, ακόμη και προτάσεις κεντημάτων προς δημιουργία ειδών accessories.

Η επιλογή των έργων στηρίχθηκε σε εκείνα τα εγγενή τους στοιχεία με τα οποία αναδεικνύεται ό,τι διαχρονικά θεωρούμε μαθηματικές αναλογίες δομής και θείας γεωμετρίας στην αντίληψη του δια-Κ(κ)όσμου. Με σεβασμό στο ιδιόλεκτο κάθε δημιουργού, με τις διαφορετικές εκφάνσεις τάξης, αρμονίας και ρυθμών που παρουσιάζει το έργο του, δομείται στον εκθεσιακό χώρο μια εγκατάσταση εικαστικής αφήγησης.

Η μουσειολογική προσέγγιση δημιούργησε ένα κυματοειδές, μη οριζόντιο υπόστρωμα ως υποδοχέα των έργων, το οποίο διατρέχει τον εκθεσιακό χώρο αφήνοντας ελεύθερη την περιδιάβαση γύρω του. Η ιδέα του κύματος², που παραπέμπει στην ανάδυση της Αφροδίτης στις ακτές της Κύπρου, στηρίχτηκε εν πολλοίς σε αυτή τη μυθική αφήγηση φανέρωσης του ωραίου από την ύλη του κόσμου, σηματοδοτώντας εμμέσως τη γέννηση του ίδιου του νησιού ως φυσικού κοσμήματος.

Έχοντας πίστη στην προσωπική ελευθερία του κάθε δημιουργού, που μέσα από τις επιλογές των υλικών, τις διαχρονικές τεχνικές δεξιοτεχνίας και επινόησης, καθώς και την ανάγκη μετάδοσης αισθητικού αποτελέσματος, στόχος της επιμέλειας είναι να ομολογηθεί μια σαφής εικαστική κατάθεση στηριζόμενη στην ιδιαιτυπία της Κύπρου ως ζωντανού και ιδιαίτερος ενεργειακού τόπου, όπου παράγονται μοναδικά δημιουργικά δείγματα εντός του πολιτισμικού πλαισίου και του αισθητικού κλίματος της εποχής μας.

Θάλεια Στεφανίδου

¹ Το crafting αναφέρεται σε διαδικασίες, τεχνικές και μορφές δημιουργικότητας που εκτελούνται διά χειρός ή με τη χρήση χειροκίνητων συσκευών, εκφράζοντας τη με δεξιοτεχνία και φροντίδα ανθρώπινη προσπάθεια. Η λέξη nature αντιπροσωπεύει την υλικότητα με τους ρυθμούς, τις μορφές και τους νόμους της, που ούτως ή άλλως προϋπήρχε του ανθρώπου και συνεχίζει να λειτουργεί εν τω γίνεσθαι. Το crafting nature περιγράφει τις πολλαπλές μεταμορφώσεις και μεταποιήσεις της φυσικής υλικότητας με σεβασμό, ενώ παράλληλα παραπέμπει στην έμπνευση από φυσικές δομές και οργανικές φόρμες, στην αντίληψη της συν-δημιουργίας και της συνεργασίας με τη φύση, στην ενσώματη γνώση, καθώς και στις βιώσιμες πρακτικές.

² Το κύμα, ως μια από τις στοιχειώδεις μονάδες της θαλάσσιας δυναμικής και ως αρχετυπικό σχήμα, αποδίδει μεταφορικά το γίνεσθαι της διαδικασίας. Στο πλαίσιο της σύγχρονης αντίληψης για την αισθητική εμπειρία, το κύμα λειτουργεί μέσω των εννοιών της ροής, της μετάβασης και της μετατόπισης.

«Ήφαιστον κλύε, Μοῦσα λιγυφθόγγῳ ἀοιδῇ,
δς σὺν Παλλάδι γλαυκώπιδι ἔργα δίδαξεν
ἀνθρώπους κλειτά, τοὶ πρότερον κατ’ ἄντρα
ναῖεσκον ὀρέων ὥς τε θῆρες ἄγροι.
νῦν δὲ διὰ τέχνας κλυτοῦ Ἴφαιστοιο
ῥηϊδίως βιοτὴν ἄγαν ἥπιον αἰὲν ἔχουσιν
ἐν σφέτεροις οἴκοισι κατ’ ἔτος πάντα.
χαῖρ’, Ἴφαιστε· δίδου δ’ ἀρετὴν καὶ ὄλβον».

«Ψάλλε, Μούσα, με καθάρια φωνή τον Ἴφαιστο, που μαζί με τη γλαυκομάτα Αθηνά δίδαξε τέχνες λαμπρές στους ανθρώπους, που πριν ζούσαν σε σπηλιές στα βουνά σαν αγρίμια. Τώρα, χάρη στις τέχνες του Ξακουστού Ἴφαιστου, ζουν μια εύκολη, ήσυχη και ειρηνική ζωή στα σπίτια τους όλο τον κύκλο του χρόνου. Χαίρε, Ἴφαιστε· και χάριζέ μου αρετή και ευζωία».

Στον πυρήνα του ύμνου (Όμηρικός Ύμνος 20, εἰς Ἴφαιστον) η τέχνη εμφανίζεται ως μια μετα-σχηματιστική δύναμη που μετακινεί τον άνθρωπο από την αγριότητα στην κατοίκηση και από την απλή επιβίωση σε οργανωμένη μορφή ζωής. Η τέχνη του Ἴφαιστου είναι γνώση ενσωματωμένη στην ύλη και στον χρόνο, είναι δηλαδή πράξη που συγκροτεί πολιτισμό.

Η σύγχρονη αντίληψη για το crafting προσεγγίζει την αρχαία αντίληψη για την τέχνη όχι ως μια κατηγορία χαμηλής αξίας, αλλά ως τρόπο σκέψης μέσω της ύλης. Όπως στον ύμνο η τέχνη καθιστά δυνατή την ειρηνική ζωή, έτσι και η υλικότητα –πηλός, πέτρα, ξύλο, γυαλί, μέταλλο, νήμα– λειτουργώντας ως φορέας μνήμης, αντίστασης και γνώσης υπαγορεύει μια πολιτική και ηθική πράξη.

Ο Ἴφαιστος, θεός της φωτιάς και της χειρωνακτικής πράξης, προσφέρει ένα πρότυπο καλλιτεχνικής ηθικής που αντιστέκεται στην αποϋλοποίηση και την ταχύτητα του παρόντος. Στο πλαίσιο της έκθεσης *Crafting Nature* η αναφορά στον ύμνο δεν είναι αναδρομή ιστορικού τύπου, αλλά μια πρόκληση ενεργού διαλόγου: η τέχνη δηλαδή ως σχέση με την ύλη και το σώμα και ως πράξη πολιτισμικής συγκρότησης, όπου η γνώση δεν προηγείται της ύλης, αλλά αναδύεται μαζί της.

Η διάκριση ανάμεσα στο crafting και την τέχνη αποτελεί ένα από τα πιο επίμονα και γόνιμα προβλήματα της νεότερης αισθητικής. Αν ιστορικά το crafting ταντίστηκε με τη χρησιμότητα και την τεχνική δεξιότητα, ενώ η τέχνη με την αυθεντικότητα, τη σύλληψη και την ιδέα, στη σύγχρονη καλλιτεχνική πράξη αυτή η διάκριση αποδομεύται εκ των έσω. Όχι μέσω μιας απλής εξίσωσης των δύο όρων, αλλά μέσα από μια αναθεώρηση της ίδιας της έννοιας της υλικότητας, ως φορέα εμπειρίας και στρατηγικής του παρόντος.

Η γεωμετρία της αφής - Η φύση ως πρωταρχική χειρονομία - Αποκρυπτογραφώντας τους κώδικες του φυσικού κόσμου

Σε μια εποχή που η ψηφιακή εικόνα τείνει να εκτοπίσει την υλική υπόσταση των πραγμάτων, η επι-στροφή σε στοιχειώδη υλικά –τον πηλό, την πέτρα, το ξύλο, το μέταλλο, το γυαλί, το νήμα– δεν αποτελεί νοσταλγία, αλλά μια πράξη αισθητικής αντίστασης. Οι δημιουργοί της παρούσας έκθεσης αναζητούν το ωραίο εκεί όπου η ανθρώπινη κλίμακα συναντά τη διαχρονική σοφία της φύσης.

Η φύση δεν προσεγγίζεται ως ένα σκηνικό θέασης, αλλά ως η απόλυτη πηγή δομικών κανόνων και αρχετυπικών μορφών. Από τις κυτταρικές δομές και τα πλέγματα των φυτικών ιστών μέχρι τους ρυθμικούς κυματισμούς της πέτρας ή του ξύλου, από την πλαστικότητα του πηλού και τη διαφάνεια του γυαλιού έως την αντίσταση των μετάλλων και τους ρυθμούς επανάλιψης στο κέντημα, οι καλλιτέχνες επιχειρούν να αποκρυπτογραφήσουν τους κώδικες του φυσικού κόσμου.

Οι φόρμες των έργων τους δεν αντιγράφουν τη φύση, αλλά αναπαράγουν τη λογική της ανάπτυξης της, τα μοτίβα λειτουργούν ως οπτικοί παλμοί που συνδέουν το έργο με τους κύκλους της ζωής και οι δομές αναδεικνύουν την εσωτερική αρχιτεκτονική της ύλης, όπου η σταθερότητα συνδιαλέγεται με την ευθραυστότητα.

Κάθε ίχνος στα έργα τους είναι μια καταγραφή χρόνου και αφοσίωσης που παράγει εκείνη την αισθητική που δεν επιβάλλεται, αλλά αναδύεται μέσα από τα υλικά, υπενθυμίζοντάς μας ότι το ωραίο στην πιο ελκρινή του μορφή είναι η αρμονική συνύπαρξη του ανθρώπινου αποτυπώματος με το φυσικό στοιχείο. Από αυτή τη σκοπιά, η έννοια του ωραίου μοιάζει να αντιπαράβάλλεται μεταξύ του οπτικού και του απτικού, σε μια αντίληψη ολιστικής εμπειρίας, όπου η φαινομενολογία του έργου τέχνης δεν απευθύνεται μόνο στο βλέμμα, αλλά απαιτεί την ενεργοποίηση της αφής, ώστε οι αναδυόμενες αισθητικές ποιότητες να καθιστούν τόσο τον ίδιο τον δημιουργό όσο και τον θεατή κοινωνούς της υλικής αλήθειας.

Στο διά χειρός τέχνημα/έργο τέχνης πραγματώνεται αυτό που ονομάζουμε νοήμονα χειρονομία (intelligence de la main / the thinking hand*). Η σύγχρονη αισθητική φαίνεται να επιστρέφει με δέος στην υλικότητα και στις χειροτεχνικές πρακτικές ως αντίδοτο στον άυλο χαρακτήρα της ψηφιακής συνθήκης.

Θ.Σ.

* Η αισθητική της νοήμονος χειρονομίας, η αντίσταση της ύλης ως γνωστικής πράξης, η ενσώματη γνώση (embodied knowledge), οι αργοί ρυθμοί στη δημιουργική διαδικασία (slow art), η πολιτική της φροντίδας (aesthetics of care) και η υλική στροφή (material turn) αποτελούν τις έννοιες κλειδιά στην αντίληψη του crafting nature.

ΔΙΑ ΧΕΙΡΟΣ

Η ηθική της μορφής

Τα έργα που παρουσιάζονται σε αυτή την έκθεση προτείνουν ποικίλες διά χειρός πρακτικές σε μια βαθιά συνομιλία με υλικότερες του φυσικού κόσμου, με βάση την ιδέα πως η φύση δεν αποτελεί μόνο την πρωταρχική πηγή υλικών, αλλά και το απόλυτο πρότυπο αισθητικής και ρυθμών.

Έργο του Μπέρντι Χαν

Στον πυρήνα της δημιουργικής διαδικασίας βρίσκεται το χέρι, ως μέσο διαπραγμάτευσης με τα υλικά. Είναι αυτό που μεσολαβεί ανάμεσα στην πρόθεση και την αντίσταση, επιτρέποντας στην ύλη να ανταποκριθεί και να διαμορφώσει το αποτέλεσμα της μορφής. Ο πηλός πλάθεται, η πέτρα αντιστέκεται, το ξύλο υπακούει συνεργαζόμενο, το γυαλί υποχωρεί απρόβλεπτα, το μέταλλο μεταμορφώνεται, το νήμα απαιτεί υπομονή για να γράψει μοτίβα ή σχήματα. Όλα αυτά τα υλικά δεν δέχονται απλώς δυνατότητες μορφής, αλλά συμμετέχουν ενεργά στην άρθρωσή της.

Έργο του Μπέρντι Χαν

Οι χειροτεχνικές πρακτικές φαίνεται να ταυτίζονται κατά κάποιον τρόπο με σχεσιακές διαδικασίες που θεμελιώνονται στην προσοχή, τη φροντίδα, τον σεβασμό και την αποδοχή των ορίων, στοιχείων και παραμέτρων που χαρακτηρίζουν και προσδιορίζουν εν πολλοίς την αντίληψη της σύγχρονης τέχνης. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο, η διάκριση ανάμεσα στην αισθητική και την ηθική γίνεται ολοένα και πιο διαπερατή. Η ομορφιά του χειροποίητου αντικειμένου δεν έγκειται μόνο στην τελειότητα φινιρίσματος, σε ό,τι ονομάζουμε αριστεία κατασκευής, αλλά επίσης στην ποιότητα της σχέσης που το έφερε στην ανάδειξη της τελικής μορφής. Το να εργάζεται κανείς αργά, να παραμένει προσεκτικός στην ανταπόκριση της ύλης, να αντιστέκεται στις πιέσεις της τυποποίησης και της ταχύτητας, όλα αυτά δεν είναι μόνο αισθητικές επιλογές, αλλά και ηθικές. Η χειροτεχνία γίνεται έτσι μια μορφή αντίστασης, που θέτει την ίδια την πράξη της δημιουργίας υπεύθυνη στην εμπλοκή της με τον χρόνο, την ύλη και τον τόπο.

Έργο του Μπέρντι Χαν

Η γεωλογία της Κύπρου και η ιστορία που τη διαπερνά φαίνεται να υπαγορεύουν σχεδόν αυτόματα μια ενσώματη γνώση. Τεχνικές και χειρονομίες που διατρέχουν τις γενιές μεταφέρουν μνήμες συμπίθειας, και η μορφή μοιάζει να διαμορφώνεται από τους τοπικούς χαρακτήρες, χωρίς ωστόσο να περιορίζεται σε αυτούς.

Έργο του Μπέρντι Χαν

Τα έργα αυτής της έκθεσης, τοποθετημένα στο κατώφλι ανάμεσα στη σύγχρονη τέχνη και τη χειρο-τεχνική πρακτική, δεν προτείνουν μια επιστροφή στην παράδοση, αλλά μια βιωμένη υλική οικολογία σε έναν επαναπροσδιορισμό της ίδιας της δημιουργικής διαδικασίας και της καλλιτεχνικής πρακτικής. Θέτουν διερωτήσεις για το πώς η μορφή μπορεί να αναδυθεί υπεύθυνα σε έναν κόσμο που ολοένα και περισσότερο κυβερνάται από την ταχύτητα. Από αυτή την άποψη επιβεβαιώνουν πως η χειροτεχνική αντίληψη υπαγορεύει τη σύγκλιση αισθητικής και ηθικής, καθιστώντας την πράξη της δημιουργίας έναν τρόπο κατοίκησης του χρόνου και του τόπου.

Θ.Σ.

Βιβλιογραφία αναφορικά στην απτική αισθητική και στη θεωρητικοποίηση της «δύναμης» των υλικών.

Juhani Pallasmaa, *Τα μάτια του δέσματος: Η αρχιτεκτονική και οι αισθήσεις*, Εκδόσεις Παπασωτηρίου, 2014. Τίτλος πρωτοτύπου: *The Eyes of the Skin: Architecture and the Senses*, John Wiley & Sons, 2005 (1η έκδοση 1996).

Richard Sennett, *Ο τεχνίτης*, Εκδόσεις Καστανιώτη, 2011. Τίτλος πρωτοτύπου: *The Craftsman*, Yale University Press, 2008.

Byung-Chul Han, *Saving Beauty*, Polity Press, 2017. Τίτλος πρωτοτύπου: *Die Errettung des Schönen*, 2015.

Martin Heidegger, *Κτίζειν, κατοικείν, σκέπτεσθαι*, Εκδόσεις Πλέθρον, 2008. Τίτλος πρωτοτύπου: *Vorträge und Aufsätze*, 1954.

Maurice Merleau-Ponty, *Φαινομενολογία της αντίληψης*, Πανεπιστημιακές Εκδόσεις Κρήτης, 2016. Τίτλος πρωτοτύπου: *Phénoménologie de la perception*, Gallimard, 1945.

Umberto Eco, *Η ιστορία της ομορφιάς*, Εκδόσεις Καστανιώτη, 2004. Τίτλος πρωτοτύπου: *Storia della Bellezza*, Bompiani, 2004.

Umberto Eco, *Η ιστορία της ασχημίας*, Εκδόσεις Καστανιώτη, 2007. Τίτλος πρωτοτύπου: *Storia della Bruttezza*, Bompiani, 2007.

Charles Bell, “The Hand: Its Mechanism and Vital Endowments as Evincing Design” (1833), ψηφιακή μορφή – Cambridge Library Collection.

Jane Bennett, *Vibrant Matter: A Political Ecology of Things*, Duke University Press, 2010.

Johan Huizinga, *Homo Ludens: A Study of the Play-Element in Culture*, Routledge & Kegan Paul, 1980. Τίτλος πρωτοτύπου: *Homo Ludens: Proeve Ener Bepalng Van Het Spelelement Der Cultuur* (1η έκδοση 1938).

Λουκρητίου, *Περί φύσεως. Η κληρονομιά ενός επίμονου κηπουρού*, Προλεγόμενα, μετάφραση, σημειώσεις: Θεόδωρος Δ. Παπαγγελής, Εκδόσεις Gutenberg, 2021. Τίτλος πρωτοτύπου: *De Rerum Natura*.

Πλίνιος ο Πρεσβύτερος, *Περί της αρχαίας ελληνικής ζωγραφικής*, 35ο βιβλίο της *Φυσικής Ιστορίας*, Εκδόσεις Άγρα, 2009.

Η έκθεση *Crafting Nature* παρουσιάζει έργα Κυπρίων καλλιτεχνών που χρησιμοποιούν υλικά βαθιά συνδεδεμένα με τον τόπο: τον πηλό, την πέτρα, το ξύλο, το γυαλί, τα μέταλλα, τα νήματα και τις κλωστές, τα οποία δεν λειτουργούν μόνο ως μέσα μορφογένεσης, αλλά και ως φορείς μνήμης και αντίστασης, ενώ επανεξετάζουν, αξιοποιούν και εμπλουτίζουν τις χειροτεχνικές τεχνικές, τόσο ως δυνατότητες δεξιότητας όσο και ως πράξεις δημιουργίας εικαστικών έργων υψηλής αισθητικής φορτισμένων πολιτισμικά.

Έργο του Μπέρντι Χαν

Η υλικότητα των έργων –η υφή του πηλού και της πέτρας, η θερμότητα του ξύλου, η διαφάνεια του γυαλιού, η δυναμική των μετάλλων πλεγμένων και με άλλα υλικά για εκδοχές μεγάλης ποικιλίας κοσμημάτων, η λεπτότητα της κλωστής σε μοτίβα κεντημάτων για τη δημιουργία πολύτιμων accessories– γίνεται ένας τρόπος να μιλήσει το νησί εκτός των άλλων, και για τη σχέση του με τον κόσμο.

Έργο του Μπέρντι Χαν

Η χειροτεχνική παράδοση της Κύπρου αποτελεί ένα κεφάλαιο της πολιτιστικής της κληρονομιάς, έναν ζωντανό ιστό μνή-μης, δημιουργίας και συλλογικής ταυτότητας. Σε έναν τόπο όπου η ιστορία εγγράφεται βαθιά στη γήινη υλικότητα, κάθε καλλιτεχνικό της δημιούρημα λειτουργεί ως φορέας πολιτισμού, αναδεικνύοντας τη σχέση του ανθρώπου με τον τόπο μέσω των ποικίλων καλλιτεχνικών ιδιωμάτων που ενώνουν το παρελθόν με το παρόν σε προοπτική μέλλοντος.

Έργο του Μπέρντι Χαν

Η σημασία της χειροτεχνικής παράδοσης δεν είναι μόνο πολιτιστική, αλλά και πολιτική με την ευρύτερη έννοια του όρου. Στην εποχή μας, που χαρακτηρίζεται από την ταχύτητα παραγωγής προς πολλαπλασιαστική κατανάλωση, η χειροτεχνία υπενθυμίζει την αξία του ανθρώπινου μέτρου, της επιμονής και της ποιότητας. Υπερασπίζεται την αξιοπρέπεια της εργασίας, τη σημασία της τοπικής γνώσης και τη βιωσιμότητα της δημιουργίας που σέβεται τα φυσικά υλικά και το περιβάλλον.

Έργο του Μπέρντι Χαν

Σε αντίθεση με τη λογική δημιουργίας αντικειμένων μαζικής παραγωγής, τα έργα της έκθεσης έχουν προκύψει μέσα από διαδικασίες που απαιτούν χρόνο και σωματική εμπλοκή, και η αισθητική τους αξία έγκειται εν πολλοίς στην αριστεία κατα-σκευής, καθώς και στη διάρκεια του γίγνεσθαι που έχουν ενσωματώσει.

Έργο του Μπέρντι Χαν

Η έκθεση υποστηρίζει ότι κάθε μορφή χειροτεχνικής δημιουργίας, όταν αποδεσμεύεται από την κατηγορία του αμιγώς δια-κοσμητικού στοιχείου, αποκαλύπτει μια βαθιά συγγένεια με τη σύγχρονη αντίληψη για την καλλιτεχνική πράξη, όπου τα έργα υπάρχουν ως συμβάντα φανέρωσης.

Έργο του Μπέρντι Χαν

Με τη **συμμετοχή 17 Κυπρίων καλλιτεχνών** που διαμένουν είτε στην Κύπρο είτε στο εξωτερικό η έκθεση περιλαμβάνει έργα κεραμικής/πηλού/πορσελάνης, λάξευσης λίθων, υαλουργίας, ξυλογλυπτικής, κεντημάτος, καθώς και ποικίλες εκδοχές κοσμημάτων και accessories με μέταλλα και άλλα υλικά.

Έργο του Μπέρντι Χαν

> Για την **κεραμική** έχουν επιλεγεί οι: Ελύσια Αθανάτου, Βάσος Δημητρίου, Σιλία Ποτούδη Μακφέρσον, Πέτρος Σταύρου, Ευθύμιος Συμεού. > Για έργα με υλικό τον **πηλό** και την **πορσελάνη** οι: Ιάσων Θεοδοσίου, Μελίνα Σουκιούρογλου. > Για έργα με υλικό την **πέτρα** η Ελίνα Ιωάννου. > Για έργα με υλικό το **ξύλο** οι: Γεώργιος Νικόλας Παπαροδίτης, Navid & Sahand Gholipour (Lovenlight). > Για έργα με υλικό το **γυαλί** η Μαλβίνα Μίντλετον. > Για εκδοχές **κοσμήματος** οι: Ηρώ Κασκάνη, Λιάνα Παττίχη, Χριστίνα Πτσιλλίδου, Κωνσταντίνος Κυριάκου. > Για αντικείμενα/accessories με **κέντημα** οι: Μύρνα Δημητρίου Παττίχη, Νάταλυ Κυρμιζή.

Έργο του Μπέρντι Χαν

Χειροποίητα αντικείμενα από **πηλό** αποτελούν όλα ιδιαίτερες χωρικές παρουσίες: σπόροι, καρποί ή άνθη, ως σύμβολα γονι-μότητας, αναγέννησης και ανθεκτικότητας, αφαιρετικές ζωόμορφες φόρμες που παραπέμπουν σε προϊστορικά κυπριακά ειδώλια, εκδοχές υποδοχέων στη διερεύνηση της σχέσης μεταξύ του πλήρους και του κενού, προκειμένου να προκύψει η αίσθηση της ολότητας και η δέσμευση φωτός ή υποδοχείς ως σύμβολα ερωτισμού που επαναπροσδιορίζουν αρχέτυπα ιερότητας, γλυπτικές φόρμες με καινοτόμες δομές μέσω της χρήσης αλγορίθμων και μαθηματικών συναρτήσεων που συνδυάζουν την ψηφιακή ακρίβεια με τις ποιότητες οργανικών και ορυκτών μορφών από τον θαλάσσιο κόσμο, καθώς και καμπυλόγραμμα αγγεία και μπολ με «υφασμένες» επιφάνειες που τονίζουν την απτική αίσθηση του πηλού με επαναλήψεις διακριτών μοτίβων, όπως και υβριδικές κεραμικές συνθέσεις αρμολογημένες καθ’ ύψος με πήλινα αντικείμενα και με απομεινάρια από χρηστικά πορσελάνινα αντικείμενα παλαιότερων εποχών.

Έργο του Μπέρντι Χαν

Ξυλουργικά αντικείμενα εναρμονίζονται με το παιχνίδι (οκάκι, τάβλι και οβούρες) και την καθημερινή ζωή (κουτιά φύλαξης πολύτιμων ειδών μικρού μεγέθους) αναδεικνύοντας την ακρίβεια εκτέλεσης, την έμφαση στην εκφραστική λεπτομέρεια και το ιδιαιτέρως επιμελημένο φινιρίσμα.

Έργο του Μπέρντι Χαν

Έργα από **πέτρα** ολοκληρώνουν ένα σύνολο από πυριγενή πετρώματα σαν σπλάχνα της Γης, μαζί με λαξευμένα σε ασβεστόλιθο φύλλα φραγκοσουκιάς και χερσαία σαλιγκάρια, δείγματα ιδιαίτερας ανθεκτικής στην ξηρασία χλωρίδας και πανίδας και εκ μεταφοράς σύμβολα αντίστασης και μνήμης.

Έργο του Μπέρντι Χαν

Γλυπτικές φόρμες από χρωματιστό **γυαλί**, διαφανείς και ιριδίζουσες, ως μορφώματα κυρτά και κοίλα, υπονοούν συμμετρίες από κρυπτικούς κώδικες.

Έργο του Μπέρντι Χαν

Στις εκδοχές **κοσμημάτων** και **accessories** με μέταλλα, σκόνες πορσελάνης, σμάλτο, ξύλο, φυτικές ύλες, κλωστές και λινό ύφασμα μεταφέρεται ο δημιουργικός χαρακτήρας του κάθε κατασκευαστή, η αφεγδίασθη ακρίβεια και η δυναμική της καλ-λιτεχνικής του σύνθεσης. Αλυσιωδτές πλέξεις σε ενδυματολογικούς σχηματισμούς, μοτίβα δαντέλας και φορετά γλυπτά με έμφαση στην υλικότητα ή το κέντημα παράγουν έναν γόνιμο διάλογο ανάμεσα στο παραδοσιακό και το σύγχρονο.

Θ.Σ

CURATORIAL VISION

The exhibition *Crafting Nature*¹ in Copenhagen, presented within the 3daysofdesign festival in June 2026, was organised as part of the Cultural Programme of the Council of the European Union Cyprus Presidency 2026 to celebrate, highlight and promote the dynamic artistry of Cyprus that explores the evolving relationship between craft and nature.

The two notions invoked in the title – namely the handmade artefact/work of art, and nature as an active system of morphogenesis – establish the framework for the curatorial concept.

Crafting practices are creative processes, inextricably linked to nature, which serves as principle, method and primary source of inspiration. These practices seem to follow an evolutionary trajectory, beginning with the observation of the natural world and a connection to its materials, and ending with practical applications in which the codes of life and survival are structured and crystallised. Materials, forms, patterns, structures are key concepts in contemporary handicraft, where traditional and inherited techniques are revisited and adapted to the requirements and challenges of the present, while also engaging with technology.

Invoking Lucretius, we may conceive of nature as the ultimate laboratory of morphogenesis, and as a driving force in a state of becoming, where nothing arises from nothing and all things undergo constant transformation: Nil igitur fieri de nilo posse fatendum est. (*De Rerum Natura I*, 150–156.) This understanding of nature underpins what we may call the thinking hand (intelligence de la main), “an intelligent gesture” which designates the artist’s engagement with the materiality of the natural world as creative continuation of natural morphogenesis itself.

The curatorial vision is rooted in the notion of “weaving” and “building” microcosms as archetypal or allegorical formations that may eventually coalesce into an organic whole. The selected artworks reflect the enduring elements of Cyprus’s cultural heritage even as they showcase the achievements of contemporary approaches to the creative process.

Focusing on techniques that incorporate primary materials found on the island, such as clay, stone, wood, glass, metals and threads, the exhibition celebrates work by established Cypriot artists, including: versions of contemporary ceramics; sculpture in stone, wood or glass at varying scales; contemporary jewellery in metal and other materials, employing traditional craft practices; even reinterpreted forms of embroidery that create new types of accessories.

The selection of the artworks was based on their inherent qualities that demonstrate what we have long considered the mathematical proportions of structure and sacred geometry in our perception of the diaC(c)osmos, the realm between Cosmos and cosmos. A spatial narrative therefore takes shape across the exhibition area, respecting the idiom of each artist and their diverse expressions of order, harmony and rhythm.

The museological approach introduced an undulating, non-horizontal display surface that carries the artworks, unfolding through the exhibition space and allowing unobstructed movement around it. The idea of the wave², alluding to the emergence of Aphrodite on the shores of Cyprus, draws extensively on this mythic narrative of the revelation of beauty from cosmic matter, indirectly invoking the birth of the island itself as a natural *kósmēmā*, a gem.

By entrusting each artist’s personal freedom – expressed through their choice of materials, time-honoured techniques of inventive skill, and the drive to convey an aesthetic outcome – the curatorial intent is to articulate a clear artistic proposition, informed by the particularity of Cyprus as a highly charged, living locus, where distinctive creative works are produced within the cultural context and aesthetic climate of our time.

Thalea Stefanidou

¹ Crafting refers to processes, techniques, and modes of creativity executed by hand or with manual tools, embodying skilled and attentive handmade labour. Nature denotes materiality with its rhythms, forms, and laws that precede humanity and continue to operate in a state of becoming. Crafting Nature articulates the respectful transformation and reworking of natural materiality, while evoking inspiration from natural structures and organic forms, as well as an understanding of co-creation and collaboration with nature, embodied knowledge, and sustainable practices.

² The wave, both as a fundamental unit of marine dynamics and as an archetypal form, lends itself to metaphor for the process of becoming. Within contemporary conceptions of aesthetic experience, the wave is articulated through notions of flow, transition, and shift (flow - emergent aesthetics).

HOMERIC HYMN TO HEPHAESTUS

«Ἥφαιστον κλύε, Μοῦσα λιγυφθόγγῳ ἀοιδῇ,
ὃς σὺν Παλλάδι γλαυκώπιδι ἔργα δίδαξεν
ἀνθρώπους κλειτά, τοῖ πρότερον κατ’ ἄντρα
ναῖεσκον ὀρέων ὥς τε θῆρες ἄγροι.
νῦν δὲ διὰ τέχνας κλυτοῦ Ἥφαιστοιο
ρήϊδίῳς βιοτὴν ἄγαν ἥπιον αἰὲν ἔχουσιν
ἐν σφέτεροις οἴκοισι κατ’ ἔτος πάντα.
χαῖρ’, Ἥφαιστε· δίδου δ’ ἀρετὴν καὶ ὄλβον».

“Sing with a clear voice, Muse, of Hephaestus; with bright-eyed Athene he taught brilliant crafts to men who used to live in caves in the mountains like wild beasts. Now, thanks to the crafts of famous Hephaestus, they live an easy, quiet and peaceful life in their own houses the whole year round. Rejoice, Hephaestus; and grant me virtue and prosperity”.

At the heart of *Homeric Hymn 20, To Hephaestus*, craft (technē) is described as a transformative force that moves humankind from savagery to dwelling, and from mere survival to an organised form of life. Inasmuch as the craft of Hephaestus is knowledge incorporated into matter and time, it is also an act that builds culture.

The contemporary perception of crafting approaches the ancient understanding of technē, not as a category of lesser value but as a way of thinking through matter. Just as craft in the hymn makes a peaceful life possible, so too does materiality – clay, stone, wood, glass, metal, thread – operate as a bearer of memory, resistance and knowledge, constituting a political and ethical act.

Hephaestus, the god of fire and of manual labour, offers a model of artistic ethics that resists dematerialization and the speed of the present. Within the framework of the *Crafting Nature* exhibition, reference to the hymn is not a historical retrospection but a challenging call to active dialogue: art as a rapport with matter and the body, and as an act of cultural construction, where knowledge does not precede matter, but emerges with it.

The distinction between craft and art is one of the most persistent and productive problems in modern aesthetics. While craft has been historically associated with utilitarianism and technical skill, and art with originality, inception and ideas, contemporary artistic practice deconstructs this distinction from within – not through a simple equation of the two terms, but through a rethinking of the concept of materiality as a bearer of experience and a strategy for engaging the present.

Th.S.

MATERIALITIES

The Geometry of Touch – Nature as Primary Gesture – Revealing the Codes of the Natural World

At a time when the digital image tends to displace the tactile dimension of things, the return to elementary materials – clay, stone, wood, metal, glass, thread – is not a symptom of nostalgia but an act of aesthetic resistance. The creators of this exhibition seek beauty there where the human scale intersects with nature’s timeless wisdom.

Nature is not approached as scenery but as the absolute source of structural rules and archetypal forms. From the cellular structures and networks of plant tissues to the rhythmic undulations of stone or wood; from the plasticity of clay and the transparency of glass to the resistance of metals and the repetitive rhythms found in embroidery, artists devise ways of decoding the “keys” of the natural world.

The forms of their works do not copy nature but instead reproduce the logic of its development. Patterns operate as optical pulses, connecting the work with the cycles of life, while structures reveal the inner architecture of matter, where stability meets fragility.

Each trace within their works records time and devotion, giving rise to a kind of aesthetics that cannot be imposed but instead emerges through the materials themselves, reminding us that “beauty” in its sincerest form is the harmonious presence of the human footprint within the natural element.

From this point of view, the concept of “beauty” seems to unfold between the optical and the haptic within a holistic perceptual experience, where the phenomenology of the artwork does not appeal solely to the gaze but calls for the activation of touch, allowing the emerging aesthetic qualities to render both artist and viewer participants in a shared tactile truth.

A handcrafted artefact/work of art is a site where an intelligent gesture – what we call the thinking hand¹ or intelligence de la main – is performed. Contemporary aesthetics appear to return with awe to materiality and handmade practice as an antidote to the intangible condition of the digital age.

Th.S.

¹ The aesthetics of the intelligent gesture, the resistance of matter as a form of cognitive action (material agency), embodied knowledge, the slow rhythms of the creative process (slow art), the aesthetics of care (exemplified by practices such as kintsugi) and the material turn are the key concepts underpinning crafting nature.

HANDICRAFT

The Emergence and Ethics of Form

The artworks proposed in this exhibition engage with a range of handmade practices in a profound conversation with the materialities of the natural world, premised on the idea that nature is not only the primary source of materials, but also a paragon of aesthetics and rhythm.

The hand, as an element of negotiation with materials, lies at the core of the creative process. It mediates between intention and resistance, allowing matter to respond and shape the outcome of form. Clay is molded, stone resists, wood collaborates in compliance, glass yields in unexpected ways, metal is transformed, thread requires patience to “inscribe” patterns or shapes. These materials do not merely offer possibilities of form: they actively participate in its articulation. Crafting practices appear to align with relational processes rooted in attention, care, respect and an acceptance of boundaries – elements and parameters that largely characterise and define contemporary art discourse.

In this context, the distinction between aesthetics and ethics becomes increasingly porous. The beauty of the handmade object does not reside solely in the impeccability of its finish – what we call “excellent craftsmanship” – but in the quality of the relationship that has brought it into being. Working slowly, attending to the response of the material, resisting the pressures of standardization and speed: these are not only aesthetic choices, but also ethical ones. In this sense, crafting becomes a form of resistance, one that holds the act of creation accountable in its engagement with time, matter and place.

The geology of Cyprus and the story embedded within it seem to almost instinctively evoke an embodied knowledge. Techniques and gestures passed down through generations carry memories of compassion, and form seems to take shape through local specificities, yet without being confined by them.

The works in this exhibition, positioned at the threshold between contemporary art and crafting practice, do not propose a return to tradition but rather a lived material ecology, redefining both the creative process and artistic practice. They invite reflection on how form might emerge responsibly in a world increasingly governed by speed. From this perspective, they affirm that the notion of crafting calls for a convergence of aesthetics and ethics, framing the act of handmaking as a way of inhabiting time and place.

Th.S.

Bibliography on haptic aesthetics and the theorization of the “power” of materials:

Juhani Pallasmaa, *The Eyes of the Skin: Architecture and the Senses*, John Wiley & Sons, 2005 (1st edition 1996).

Richard Sennett, *The Craftsman*, Yale University Press, 2008.

Byung-Chul Han, *Saving Beauty*, Polity Press, 2017. (Original title: *Die Errettung des Schönen*, 2015.)

Martin Heidegger, *Vorträge und Aufsätze*, 1954.

Maurice Merleau-Ponty, *Phénoménologie de la perception*, Gallimard, 1945.

Umberto Eco, *Storia della Bellezza*, Bompiani, 2004.

Umberto Eco, *Storia della Bruttezza*, Bompiani, 2007.

Charles Bell, “The Hand: Its Mechanism and Vital Endowments as Evincing Design” (1833), digital form – Cambridge Library Collection.

Jane Bennett, *Vibrant Matter: A Political Ecology of Things*, Duke University Press, 2010.

Johan Huizinga, *Homo Ludens: A Study of the Play-Element in Culture*, Routledge & Kegan Paul, 1980. (Original work published in 1938.)

Lucretius, *De Rerum Natura*.

Pliny the Elder, *An Account of Paintings and Colours*, Book XXXV of *Naturalis Historia*.

The exhibition *Crafting Nature* presents art by Cypriot artists who engage with materials deeply connected to the land – clay, stone, wood, glass, metals, threads and yarns – which, far from being mere means of morphogenesis, are also bearers of memory and resistance. At the same time, the artists reexamine, employ and enrich handicrafting techniques both as expressions of skilled dexterity and as acts that create culturally charged artworks of refined aesthetic quality.

The materiality of the works – the texture of clay and stone, the warmth of wood, the transparency of glass, the dynamics of metals, combined with other materials across a diverse range of jewellery, and the delicacy of threads in embroidered patterns used to create precious accessories – becomes a medium through which the island speaks of its relationship with the world.

Cyprus’s handicrafting tradition is a distinct chapter of its cultural heritage, a living web of memory, creativity and collective identity. In a place where history is deeply inscribed in earthly materiality, each artistic creation acts as a token of culture, revealing the human relationship to place through diverse artistic idioms that connect the past to the present into a future-oriented perspective. The significance of the crafting tradition is not only cultural, but also political in the broader sense of the term. In our time, characterised by rapid production aimed at hyper-consumption, craftsmanship is a reminder of the value of human scale, perseverance and quality. It defends the dignity of labour, the importance of local knowledge and the sustainability of creations that respect natural materials and the environment.

In contrast to the logic of creating mass-produced “objects”, the works in the exhibition have materialised through processes that require time and physical engagement. Their aesthetic value derives largely from excellent craftsmanship as well as from the extended process of becoming they embody.

The exhibition asserts that all forms of craftwork, when removed from the category of the purely decorative, reveal a deep affinity with the contemporary understanding of artistic praxis, wherein works exist as events of revelation.

Featuring **17 Cypriot artists** based in Cyprus or abroad, the exhibition presents works in ceramics/clay/porcelain, stone carving, glassmaking, woodcarving, and embroidery, alongside a diverse range of jewellery, and accessories crafted from metal and other materials.

> For **ceramics** the selected artists are: Elysia Athanatos, Vassos Demetriou, Celia Potoudis Macpherson, Petros Stavrou, Efthymios Symeou. > For works in **clay** and **porcelain**: Jason Theodosiou, Melina Shukuroglou. > For works in **stone**: Elina Ioannou. > For works in **wood**: Georgios Nikolas Paparoditis, Navid & Sahand Gholipour (Lovenlight). > For works in **glass**: Malvina Middleton. > For versions of **jewellery**: Iro Kaskani, Liana Pattihis, Christina Pitsillidou, Constantinos Kyriakou. > For objects/accessories with **embroidery**: Myrna Demetriou Pattichis, Natalie Kyrmizi.

Handcrafted **clay** “objects”, each of them is a distinct spatial presence: seeds, fruits, or flowers as symbols of fertility, regeneration, and resilience; abstract zoomorphic forms evoking prehistoric Cypriot figurines; variations of vessels that explore the relationship between fullness and void in order to create a sense of wholeness and capture the light; or vessels as symbols of eroticism that reframe archetypes of sacredness. Sculptural forms with innovative structures that make use of algorithms and mathematical functions, combining digital precision with the qualities of organic and mineral formations from the marine world; as well as curvilinear vessels and bowls with “woven” surfaces that emphasize the tactile feel of clay across the repetition of distinct patterns. Also, hybrid ceramic compositions, vertically assembled from clay elements and remnants of utilitarian porcelain objects of years past.

Wooden objects engage with play (chess, backgammon, and spinning tops) as well as with everyday life (small boxes for storing precious items) highlight precision of execution, an emphasis on expressive detail, and a particularly refined finish.

Works in **stone** complete a group of igneous rocks, reminiscent of the entrails of the earth, alongside carved limestone prickly pear leaves and terrestrial snails, species of flora and fauna highly resistant to drought: metaphorically, symbols of resistance and memory.

Sculptural forms in coloured **glass**, transparent and iridescent, as convex and concave configurations suggest symmetries derived from cryptic codes.

In the **jewellery** and **accessories** versions, crafted from metal, porcelain powders, enamel, wood, plant-based materials, threads, and linen textile, the distinctive creative character of each artist is conveyed, along with flawless precision and the dynamic quality of their creative composition. Interlace weavings in forms of garments, lace patterns, and wearable sculptural pieces with an emphasis on materiality or embroidery generate a fertile dialogue between the traditional and the contemporary.

Th.S.

Πηλός / Clay

Ο ΠΗΛΟΣ ως το εν δυνάμει της μορφής

Ο πηλός είναι από τα πιο άμεσα φυσικά υλικά σε κατάσταση δυνατότητας. Δεν έχει σταθερή μορφή· τη δέχεται σε συνομιλία με τον καλλιτέχνη. Ενορκώνει το εν δυνάμει που γίνεται ενεργεία μέσα από το χέρι, την αναμονή, το ψήσιμο. Η μορφή στον πηλό δεν σχεδιάζεται· αναδύεται. Ως ύλη σε κατάσταση μετάβασης, είναι ανοιχτός στη χειρονομία, ευαίσθητος στην πίεση, την αφή, το έλκος.

Τον χαρακτηρίζει η πλαστικότητα. Δέχεται άμεσα τη δράση του σώματος, υπακούοντας, συνεργαζόμενος, συνομιλώντας· κάθε άγγιγμα και μια καταγραφή. Έχει ρευστή ταυτότητα πριν την όπτηση. Μπορεί να επανέλθει, να καταστραφεί και να ξανα-μορφοποιηθεί. Η χρονικότητα της διαδικασίας (πλάσιμο, ξήρανση, όπτηση, τελική μεταμόρφωση και παγίωση της μορφής) απαιτεί υπομονή.

Ο πηλός είναι ύλη της δυνατότητας, γίνεται φορέας της πράξης, είναι το γίνεσθαι της μορφής υπενθυμίζοντας ότι όλα μπορούν να αλλάξουν. Είναι η ύλη πριν την απόφαση και την παγίωσή της.

Θ.Σ.

CLAY as the potentiality of the form

Clay is one of the most immediate forms of natural materials in a state of potentiality. It does not possess a fixed form; it receives form through dialogue with the artist. It holds a potential that becomes energy through the hand, through waiting and firing. With clay, form is not planned; it emerges. As matter in a state of transition, in anticipation of form, clay is open to gesture, sensitive to pressure, touch, and trace.

It is characterised by plasticity. It readily accepts the action of the body, obeying, responding, engaging. Each touch is registered. Before it is fired, it has a fluid identity. It may be restored, destroyed and re-formed. The temporality of the process (shaping, drying, firing, and the final setting of the form) requires patience.

Clay is a material of potential: it becomes the bearer of the act, the becoming of form, a reminder that everything can change. It is matter before matter is decided and set.

Th.S.

Ελύσια Αθανάτων / Elysia Athanatos

Χρόνια αφιερωμένα στην προσπάθεια να κατανοήσω τη ζωή. Συναισθήματα, συνδέσεις, αισθήσεις, ιδέες, έννοιες, φιλοσοφίες - οπτική, χώρος, κλίμακα - υλικά - εργαλεία. Το αιθέριο όραμα μέσα στο μυαλό, και το ταξίδι για να μεταδώσω την ουσία του.

Το έργο μου είναι μια αέναη διερεύνηση της σχέσης ανάμεσα στο πλήρες και το κενό, σε ύλη και χώρο, καθώς και στο πώς η απουσία της μορφής καταλαμβάνει χώρο μέσα στην αντίληψή μας. Εξερευνώ το «κενό» και τον τρόπο που αυτό γεμίζει με φως, ώστε να προκύψει η αίσθηση της ολότητας.

Αγαπώ την πράξη της δημιουργίας. Τη σωματικότητά της. Τον τρόπο που συνδέει το σώμα και την ψυχή μέσα από τη συνεχή μεταμόρφωση της μορφής. Μου αρέσει πώς τα φυσικά στοιχεία επηρεάζουν τα πάντα. Ένα παιχνίδι με τη φύση. Πώς ο πηλός μπορεί να γίνει πέτρα. Πώς το νερό τον μαλακώνει, ο αέρας τον σκληραίνει και η φωτιά τον καθιστά αθάνατο. Τη λεπτή ισορροπία ανάμεσα σε όλα αυτά. Μου αρέσει πώς η αναζήτηση αυτής της ισορροπίας με γειώνει ενώ ταυτόχρονα ανυψώνει τη συνείδησή μου. Η πρόθεση πίσω από όλα είναι να υπερβώ το φυσικό και να το μετατρέψω σε κάτι που ξεπερνάει τη μορφή – κάτι που επικοινωνεί άμεσα με την καρδιά.

Στην αλχημεία, το «αγγείο» συμβολίζει την ψυχή. Είμαστε όλοι δοχεία του θείου.

Years spent trying to make sense out of life. Feelings, connections, sensations. Ideas, concepts and philosophies. Perspectives. Space. Scale... Materials and tools... The ethereal vision inside the mind and the journey to transmit the essence of it.

My work is an ongoing investigation into the relationship between full and empty, between matter and space, and the way absence of form occupies space within our perception. I explore the “void” and how to fill it with light to find the sense of wholeness.

I love the act of creating. The physicality of it. The way it connects body and soul through the constant transformation of form. I like how the natural elements influence everything. A play with nature. How clay can turn into stone. How water makes it soft, air makes it hard and fire makes it immortal. The delicate balance between it all. I love how the search of this balance both grounds me and elevates my consciousness. The intention behind my work is to transcend the physical into something that goes beyond form – something that communicates directly with the heart.

In alchemy “the vessel” symbolizes the soul. We are all containers of the divine.

Σπόροι: Η γη ως θρεπτική πηγή φυσικών πόρων είναι το λίκνο της έμπνευσής μου. Η εσωτερική δύναμη ενός μικρού σπόρου που δίνει ζωή ταυτίζεται με την αγάπη για τη ζωή και την έξοδο προς το φως, ενώ το απλό χρώμα που εφαρμόζεται με φυσικό πινέλο σφραγίζει ό,τι σταδιακά αναδύεται από τον αδρανή σπόρο.

Αφαιρετικά, ζωόμορφα γλυπτά: Έργα από πηλό, που παραπέμπουν άμεσα σε προϊστορικά κυπριακά ειδώλια και σε αγγαματίδια ζώων, όπως ενσωματώθηκαν στην πολιτιστική ταυτότητα του νησιού μέσα στους αιώνες. Η λιτότητα των μορφών ενισχύεται από τη φορμοπλαστική δύναμη της ύλης τους, καθώς και από την ιδιότητά τους να συνομιλούν ετεροτοπικά με ζητήματα της ιστορίας, όπως και της αρχαίας και σύγχρονης μυθολογίας του τόπου. Η σύνδεση με το χώμα, τον πηλό και τη φύση εμφανίζεται πιο ισχυρή από ποτέ, καθώς οι μορφές των ζώων λειτουργούν υπενθυμιστικά των αρχαίων παραδόσεων και των τελετουργιών. Μια συνομιλία με τρόπους σύνδεσης και φόρμες επανεμφανείας του σημερινού κόσμου. Έτσι, τα έργα ενεργοποιούνται σ' ένα νέο πλαίσιο λειτουργώντας ως υλικότητες αλλά και φορείς μιας αδιάκοπης ιεροτελεστίας που αποκαλύπτει την αδιάλειπτη συσχέτιση και αλληλεξάρτηση των ανθρώπων με τα ζώα, τα πουλιά, με τη γη και τη φύση.

Seeds: Earth, as the nutrient source of natural resources, is the cradle of my inspiration. The inner strength of a small seed that gives life is identified with the love of life and the exit towards light, while the simple colour applied by a natural brush, seals the new that gradually emerges from the dormant seed.

The abstract, animal-shaped clay sculptures directly reference the prehistoric Cypriot figurines and animal statuettes, as they were incorporated into the cultural identity of the island through the centuries. The simplicity of the forms is enhanced by the form-plastic power of their material, as well as their ability to converse heterotopically with issues of history and ancient and modern mythology of the place. The connection with the soil, clay and nature appears stronger than ever, as the animal forms function as reminders of ancient traditions and rituals to converse regarding the ways of connection, but also regarding the forms of reinterpretation of our current worlds. These works are thus activated in a new context to function as the materialities, but also the carriers of an uninterrupted ritual, which reveals the continuous relationship and interdependence of humans with animals, birds, the earth and nature.

Σύλια Ποτούδη Μακφέρσον / *Celia Potoudis Macpherson*

Η Σύλια Ποτούδη Μακφέρσον κατασκευάζει με το χέρι μεγάλων διαστάσεων, πλούσια σε καμπύλες αγγεία και μπολ, με ανάγλυφες επιφάνειες που τονίζουν την απτικότητα του πηλού. Τέλειοποίησε την τεχνική της πλεξούδας/σπειροειδούς κατασκευής (coiling) όταν ζούσε στην Αφρική. Η ανάμνηση εκείνης της δημιουργικής διαδικασίας επηρεάζει τις οργανικές αλλά και κλασικές μορφές που δημιουργεί, οι οποίες γεφυρώνουν το χάσμα μεταξύ χρηστικότητας και τέχνης.

Η μορφή του αγγείου φέρει μέσα της την ιδέα της αρχαιότητας και των πολιτισμών του παρελθόντος. Πάνω σε αυτόν τον διαχρονικό καμβά η Σύλια προσθέτει νέα στρώματα, με σκάλισμα, σγκραφίτο, ματ γυαλώματα και έγχρωμα επιχρίσματα.

Μια βαθιά εκτίμηση της ιστορίας και του πολιτισμού διαπνέει τα έργα της, που εκφράζουν την αρχαία τέχνη της κεραμικής με σύγχρονη άποψη, ενώ παράλληλα διατυπώνουν έναν παγκόσμιο ανθρωπισμό που προβάλλει τη δυνατότητα σύνδεσής μας μέσα στον χρόνο και τον χώρο.

Celia Potoudis Macpherson hand builds vessels and bowls that are meditative, curvaceous and generous with textured surfaces that celebrate the tactility of clay. She honed her coiling technique when she was living in Africa. The memory of that creative process influences the organic yet classic forms she makes that bridge the gap between utility and art.

The vessel form carries within it the idea of antiquity and past civilisations. Onto that timeless canvas she adds new layers, with carving, sgraffito, dry glazes and coloured engobes.

A deep appreciation of history and culture informs her work and she expresses this ancient art with a contemporary twist. Celia wants her art to express our shared global humanity and loves the way the art of ceramics connects us through time and space.

Αφροδίτη: Το έργο αντλεί τη μορφή του από το κοχύλι, τον σπόρο και το θηλυκό σώμα ως πύλη γέννησης, επιθυμίας και μεταμόρφωσης. Με τον τρόπο αυτό, παραπέμποντας στη μήτρα και το αιδόο, λειτουργεί ως επαναπροσδιορισμός του αρχέτυπου της Αφροδίτης ως ιερού και βαθιά ερωτικού συμβόλου. Στην Κύπρο το θηλυκό αυτό αρχέτυπο λατρεύτηκε με ένταση και συνδέθηκε με τελετουργίες του ερωτισμού.

Με τον ερχομό του μονοθεϊσμού, αυτή η λατρεία αποσιωπήθηκε· το σώμα αποϊεροποιήθηκε. Το έργο επιχειρεί να επαναφέρει εκείνη τη χαμένη μνήμη: τον έρωτα ως κοσμική δύναμη, τη θηλυκότητα ως πηγή ζωής και γνώσης. Η Αφροδίτη εδώ δεν είναι μύθος ή θεότητα του παρελθόντος. Είναι μια σύγχρονη επιστροφή στη σοφία, στη δημιουργική δύναμη του σπόρου και στη βαθιά σύνδεση με το σώμα, τον τόπο και την επιθυμία.

Εφτά υποδοχείς: Το έργο συγκροτείται ως σειρά επτά κεραμικών μορφών οργανωμένων σε προοδευτική κλίμακα μεγέθους. Οι μορφές διαβάζονται ως ενιαίο σύστημα όπου η σχέση μεταξύ τους υπερισχύει του μεμονωμένου αντικειμένου. Ο αριθμός επτά λειτουργεί ως οργανωτικό πλαίσιο της σύνθεσης. Στην αρχαία ελληνική σκέψη η επτά συνδέεται με την έννοια της πληρότητας, του ρυθμού και της οριοθέτησης ολοκληρωμένων συστημάτων. Στο έργο, η επταδική δομή καθορίζει το εύρος της κλίμακας και το τέλος της ακολουθίας.

Aphrodite: The work draws its form from the shell, the seed, and the female body as a portal of birth, desire, and transformation. Evoking the womb and the vulva, it functions as a re-presentation of the archetype of Aphrodite as sacred and profoundly erotic. In Aphrodite's Cyprus, this feminine archetype was passionately revered, intertwined with rituals of eroticism.

With the advent of monotheism, this veneration was silenced; the body desacralized. The work seeks to restore that lost memory: eros as cosmic force, and femininity as source of life and knowledge. Here, Aphrodite is not a myth or a deity of the past. She represents a contemporary return to wisdom, the creative power of the seed, and a profound connection with the body, the place, and desire.

Seven vessels: The work is structured as a series of seven ceramic forms, arranged progressively by size. The forms are read as a unified system, where their relationships take precedence over the individual object. The number seven operates as an organizing framework for the composition. In ancient Greek thought, seven is associated with completeness, rhythm, and the delimitation of integrated systems. In this work, the heptadic structure determines scale range and the sequence conclusion.

Ευθύμιος Σymeού / Eftihymios Symeou

Somnium Cyprium: Το γλυπτικό αυτό σύνολο ενσαρκώνει τον διαχρονικό διάλογο ανάμεσα στην ανθρωπότητα και τον φυσικό κόσμο.

Αντλώντας από την αρχαία μεσογειακή συμβολική παράδοση, όπου τα άνθη εξέφραζαν τη γονιμότητα, την ανανέωση και τον κύκλο της ζωής, το έργο αντανακλά την ιστορική ταυτότητα της Κύπρου ως τοπίου αφθονίας και εποχικής αναγέννησης.

Κάθε παπαρούνα υποδηλώνει τη συνέχεια ανάμεσα στο παρελθόν και το παρόν – μια ποιητική επιβεβαίωση της μνήμης, της ανάπτυξης και της συλλογικής ευημερίας. Στο πλαίσιο της Ευρωπαϊκής Προεδρίας, το γλυπτό αποτελεί εορτασμό της πολιτισμικής ανθεκτικότητας, της κοινής κληρονομιάς και της αναγεννητικής δύναμης της φύσης.

Υλικά: Πηλός υψηλής θερμοκρασίας, κάλυψη με λευκή terra sigillata, υάλωση / **Ψήσιμο:** 980 βαθμοί, κάπνισμα σε κοντί / **Διαστάσεις** καρπού: Ύψος 17 εκ., διάμ. 11 εκ.

Somnium Cyprium: This sculptural ensemble embodies the enduring dialogue between humanity and the natural world.

Drawing from the ancient Mediterranean symbolic legacy in which flowers stood for fertility, renewal and the life cycle, the work reflects Cyprus's historical identity as a landscape of abundance and seasonal rebirth.

Each poppy evokes continuity between past and present – a poetic affirmation of memory, growth, and collective flourishing. In the context of the European Presidency, the sculpture stands as a celebration of cultural resilience, shared heritage, and the regenerative power of nature.

Material: Stoneware clay, burnished terra sigillata / **Firing:** 980 Celsius, saggar firing / **Dimensions crop:** Height 17 cm, diameter 11 cm

Πορσελάνη / Porcelain

Η ΠΟΡΣΕΛΑΝΗ ως ενθραυστη και εξευγενισμένη υλικότητα

Η πορσελάνη είναι ύλη της απόφασης, της τελεσίδικης μορφής που υπαγορεύει έναν χαρακτηριστικά δικό της τρόπο θέασης και αφής, ενώ ενεργοποιεί ζητήματα εναλωτότητας και φροντίδας. Δημιουργεί επιφάνειες που λειτουργούν σαν πεδία αντανά- κλασης και προβολής από ίχνη και συμβολισμούς.

Συνδεδεμένη με αντικείμενα καθημερινής χρήσης, αλλά και με τελετουργίες, αποικιακές ανταλλαγές και κοινωνικές ιεραρχίες, γίνεται φορέας πολιτισμικής μνήμης και αφηγήσεων εξουσίας και ταυτότητας.

Φορτισμένη με διακοσμητικά και υπαρξιακά στοιχεία, η πορσελάνη δημιουργεί εξευγενισμένες φόρμες, που συχνά πα- ραπέμπουν σε σώματα εξιδανικευμένα, που καλούν σε απτική εγγύτητα.

PORCELAIN as fragile and refined materiality

Porcelain is a material of decision, the final form that dictates a distinct way of seeing and touching, while activating questions of vulnerability and care. It creates surfaces that function as fields of reflection, projecting traces and symbolisms.

Associated with everyday objects, as well as with ritual, colonial exchanges and social hierarchies, porcelain carries cultural mem- ory and narratives of authority and identity.

Imbued with decorative and existential elements, it generates refined forms, often reminiscent of idealised bodies that invite tactile proximity.

Th.S.

Στην πρόσφατη έκθεσή του ο καλλιτέχνης διερευνά τις παραδοσιακές πρακτικές της κεραμικής μέσα από το πρίσμα τεχνολογιών αιχμής. Τα σύγχρονα αυτά εργαλεία διευρύνουν την αναζήτηση νέων μορφών και καθιστούν δυνατή τη δημιουργία καινοτόμων δομών μέσω της χρήσης αλγορίθμων και μαθηματικών συναρτήσεων. Επιτρέπουν τον συστηματικό έλεγχο της αντοχής και της πλαστικότητας υλικών –όπως ο πηλός stoneware και η πορσελάνη– ωθώντας τα μορφολογικά και αισθητικά όρια κάθε αντικειμένου.

Αυτή η επαναπροσδιορισμένη προσέγγιση στη σύγχρονη κεραμική ευνοεί την ανάπτυξη νέων μορφών, προηγμένων υφών και φαινομενικά απεριόριστων δομικών δυνατοτήτων. Σχεδιασμένα μέσω αλγορίθμων και υλοποιημένα με τρισδιάστατη εκτύπωση, τα έργα που παρουσιάζονται στην Κοπεγχάγη συνδυάζουν την ψηφιακή ακρίβεια με τη αισθησιακή ποιότητα οργανικών και ορυκτών μορφών. Οι επιφάνειές τους παραπέμπουν σε ανεμώνες, κοχύλια και κοράλλια –μια ψηφιακή γλώσσα εμπνευσμένη από τον θαλάσσιο κόσμο.

Κατασκευασμένα από λευκή πορσελάνη ή πηλό stoneware, τα γλυπτά ταλαντεύονται ανάμεσα στην όψη του μαρμάρου και του ασβεστόλιθου. Μοιάζουν να αναδύονται από ένα μεσογειακό τοπίο, γεννημένα ανάμεσα στον ουρανό και τη θάλασσα, ανάμεσα στη μνήμη και την επινόηση. Τα έργα αυτά λειτουργούν ως θραύσματα μιας νέας αρχιτεκτονικής –ταυτόχρονα ορυκτής και ζωντανής.

In his recent exhibition, the artist explores traditional ceramic practices through the lens of cutting-edge digital technologies. These contemporary tools expand the exploration of new forms and enable the creation of innovative structures through the use of algorithms and mathematical functions. They allow for rigorous testing of the strength and plasticity of materials – such as stoneware and porcelain – while pushing the morphological and aesthetic boundaries of each object.

This reimagined approach to contemporary ceramics fosters the development of novel forms, advanced textures, and seemingly limitless structural possibilities. Designed through algorithms and realized via 3D printing, the artworks to be presented in Copenhagen combine digital precision with the sensuality of organic and mineral forms. Their surfaces evoke anemones, shells, and corals –a digital language inspired by the marine world.

Constructed in white porcelain or natural stoneware, the sculptures oscillate between the appearance of marble and limestone. They appear to emerge from a Mediterranean landscape, born between sky and sea, between memory and invention. These works read as fragments of a new architecture – simultaneously mineral and alive.

Μελίνα Σουγκιούρογλου / Melina Shukuroglou

Η Μελίνα Σουγκιούρογλου ως εικαστικός ειδικεύεται σε μικτές τεχνικές. Το έργο της επικεντρώνεται στη διασταύρωση εννοιών φύσης, οικιακής ζωής και ιστορικών αντικειμένων που καθορίζουν την ταυτότητα. Χαρακτηρίζεται από διακοσμητική χειροτεχνία, όπου κειμήλια που παραπέμπουν στη θηλυκότητα ενσωματώνονται ως τεκμήρια μνήμης και χρόνου, με εστίαση σε ζητήματα ταυτότητας. Αξιοποιώντας τις σπουδές της στο Corcoran School of Art χρησιμοποιεί τον πηλό ως κύριο μέσο για να επαναξιολογήσει την παραδοσιακή χειροτεχνία μέσα από μια σύγχρονη ματιά.

Η τελευταία της δουλειά περιλαμβάνει δημιουργίες από κόκκινο και λευκό πηλό και εφυαλωμένα κεραμικά που ενσωματώνουν θραύσματα γυαλιού της δεκαετίας του 1970 που η ίδια συλλέγει. Τα έργα αυτά παραπέμπουν στα εμβληματικά εφυαλωμένα κεραμικά της Λαπήθου, τα «αλειφτά». Αφηρημένα βυζαντινά μοτίβα δημιουργούν έναν διάλογο μεταξύ μορφής και χώρου.

Μέσα από έντονο πειραματισμό μεταμορφώνει τη χρηστική κληρονομιά σε μια βαθιά εξερεύνηση της καταγωγής και της ανθρώπινης σύνδεσης με τη γη. Μετά από εκτενή έρευνα πάνω στον πηλό και την ιστορία της υδατοστεγούς αγγειοπλαστικής παρουσιάζει έργα που μας βοηθούν να κατανοήσουμε το παρελθόν, τις ρίζες, τους προγόνους και τον δεσμό με τη γη.

Melina Shukuroglou is a Cyprus-based visual artist specializing in mixed media. Her work focuses on the intersection of nature, domesticity, and the historical artifacts that define our identity. Drawing on her education from the Corcoran School of Art in Washington D.C., she employs clay as a primary vehicle for re-evaluating traditional craftsmanship through a contemporary lens.

Her latest work features red and white clay and glazed ceramics integrated with found fragments of 1970s glass. These pieces reference the iconic glazed pottery of Laphthos, “aleifta,” utilizing abstract Byzantine motifs to create a dialogue between form and space. Through rigorous experimentation, Shukuroglou transforms functional heritage into a profound exploration of ancestry and the human connection to the land.

Through plenty of research and experimentation on clay and the history of this watertight pottery she presents work where we can understand our own past, roots, ancestry, and connection with the earth. Her work is characterized by decorative craft and oriented relics of femininity, embodied with the evidence of memory, time, and an intense focus on the issue of identity.

Πέτρα / Stone

Η ΠΙΕΤΡΑ ως η μνήμη του τόπου

Η πέτρα είναι συμπαγής υλικότητα, με βάρος, πυκνότητα και αντοχή. Έχει ενσωματώσει αιώνες πίεσης και μετασχηματισμού μέσα στον γεωλογικό χρόνο. Είναι μορφή της φύσης σε διάρκεια.

Είναι ύλη μνημονικής συμπύκνωσης, προϋπάρχουσας του ανθρώπου, που εμπεριέχει σε λανθάνουσα κατάσταση τη μορφή σε άπειρες εκδοχές της.

Είναι φορέας του χρόνου της φύσης, η πυκνή οντολογική της υπόσταση που ανθίσταται στην αλλαγή. Η εργασία πάνω της δοκιμάζει την αφή και είναι πράξη αποκάλυψης. Η πέτρα προβάλλει αντίσταση, δεν υποχωρεί εύκολα, απαιτεί δύναμη και επιμονή, ενώ κάθε χάραξη ή λάξευμα στο σώμα της υπαγορεύει και μια πράξη σεβασμού προς τον χρόνο.

Θ.Σ.

STONE as the memory of place

Stone is a material of solidity – with weight, density and resilience. It embodies centuries of pressure and transformation of geological time. It is nature, taking form through time.

A material of mnemonic concentration that precedes human-kind, it contains infinite latent forms.

Stone bears the time of nature; it is nature's ontological substance, resistant to change. To work stone is a test of touch, and an act of revelation. Stone pushes back, it does not easily yield, it requires strength and perseverance, as every incision or engraving marks an act of respect towards time.

Th.S.

Φραγκοσυκιές, πέτρες και σαλιγκάρια γίνονται κοιμιστές της ιστορίας ενός τόπου, σκληρού και απαιτητικού ως γη, αλλά τρυφερού και παραγωγικού στην καθημερινότητά του. Σε ένα τοπίο ξηρασίας, με λιγοστό νερό, ζωντανά –και μη– πλάσματα αναπτύσσουν στρατηγικές για να καταστήσουν τον τόπο τους βιώσιμο.

Αφετηρία μου αποτελεί ο ταπεινός ασβεστόλιθος και η λάξευσή του. Το αρχέγονο αυτό υλικό, χαρακτηριστικό της Κύπρου, μπορεί να θεωρηθεί κυριολεκτικά ως ο πρώτος αυτόχθονας «κάτοικος» του νησιού, μαζί με τον γάββρο, πυριγενές πέτρωμα, στερεοποιημένο μάγμα που υπάρχει μέσα στη γη σε διάφορα βάθη και έχει μετατραπεί σε ένα ζωντανό σώμα. Μαζί κουβαλούν γεωλογικές, πολιτικές και συναισθηματικές μνήμες, συμπυκνώνοντας –μέσα από το νερό ή την έλλειψή του– τις εντάσεις του κυπριακού τοπίου.

Λαξεύοντας στον ασβεστόλιθο, αντί για τα πλέον κοινότοπα σύμβολα ειρήνης και αρμονίας –περιτέρια, δάφνες και κλάδους ελιάς– προτείνω μια εναλλακτική εικονογραφία, ριζωμένη στην ύλη, στο ζωντανό και ταπεινό στοιχείο. Φραγκοσυκιές, οι μετανάστριες, εξημερωμένες και αυτοφυείς πλέον στον τόπο μας, και χερσαία σαλιγκάρια που πέφτουν σε θερινή διάπαυση κατά τη θερμή περίοδο έως και τρία χρόνια, μετατρέπονται σε μεταφορικά σύμβολα σιωπηλής αντίστασης και μνήμης, σκιαγραφώντας έναν άλλο τρόπο αναπαράστασης ενός λαού, ενός τόπου.

Prickly pear cacti, stones, and snails become bearers of the history of a place harsh and challenging territorially, yet tender and productive daily. In a landscape of drought with scarce water, living beings – and non-living ones – develop strategies in order to make their place viable.

My point of departure is the humble limestone and its carving. This primordial material, characteristic of Cyprus, can be considered quite literally the first indigenous “inhabitant” of the island, together with gabbro, an igneous rock, solidified magma that exists underground at various depths and has been transformed into a living body. Together, they carry geological, political, and emotional memories, condensing – through water, or its absence – the tensions of the Cypriot landscape.

Carving on limestone, instead of the now commonplace symbols of peace and harmony – doves, laurels, and olive branches – I propose an alternative iconography, rooted in matter, in the living and the humble element. Migrant prickly pear cacti, domesticated and now naturalized in our land, and land snails, which enter summer dormancy during the warm season for up to three years, are transformed into metaphorical symbols of silent resistance and memory, outlining another way of representing a people, a place.

Ξύλο / Wood

ΤΟ ΞΥΛΟ ως οργανική ανάπτυξη

Το ξύλο είναι υλικό ζωντανής προέλευσης, που φέρει εντός του την ιστορία της ανάπτυξης ενός οργανισμού. Οι ίνες, οι ρόζοι, οι δακτύλιοι, οι ρωγμές, οι καμπυλότητες, λειτουργούν ως αποτυπώματα χρόνου.

Η υλικότητά του είναι αφηγηματική: το ξύλο θυμάται, και το δηλώνει με τις φέρουσες καταγραφές του.

Είναι πορώδες και απορροφητικό. Προσκαλεί την αφή και την εγγύτητα. Είναι ανθεκτικό αλλά ευάλωτο στη φθορά, την υγρασία και τη φωτιά.

Στην καλλιτεχνική πρακτική, ως ύλη με μνήμη, μπορεί να λειτουργήσει ως φορέας ενσώματης γνώσης και δεξιοτεχνίας, και η ανάδειξη μορφής σε αυτό απαιτεί έναν ευγενή διάλογο με τα όριά του και όχι επιβολή. Το ξύλο συνεργάζεται υπακούοντας, γι' αυτό ο καλλιτέχνης οφείλει να εργάζεται σεβόμενος τα σημάδια και κάθε ένδειξη ρυθμού ζωής του, με τρυφερότητα και ευθύνη, λαμβάνοντας υπόψη του πως συνεχίζει να αναπνέει, μεταβαλλόμενο ανεπαίσθητα ακόμη και μετά τη μορφοποίησή του.

Θ.Σ.

WOOD as organic development

Wood is a material of living origin that carries within it the history of an organism's growth. Its fibers, knots, rings, cracks, and curvatures function as imprints of time.

Its materiality is narrative: wood "remembers", and its growth rings attest to this.

It is porous and absorbent. It invites touch and proximity. It is resilient but vulnerable to attrition, moisture and fire.

In artistic practice, as a material with memory, wood can bear embodied knowledge and skill. To shape it into form requires gentle engagement with its limits, rather than imposition. Wood yields to the hand. The artist works respectfully with marks and traces of its living pulse, tenderly and responsibly, mindful of the fact that wood continues to breathe as it subtly alters over time, even after its formation.

Th.S.

Navid & Sahand Gholipour (Lovenlight Design)

Maturation (Ωρίμανση): Μια σειρά που αποτελείται από δώδεκα μαύρες ξύλινες οβούρες από wenge, φλαμουριά και έβενο. Ξεκινώντας από ένα μικροσκοπικό μέγεθος αυξάνεται η κλίμακα σηματοδοτώντας μια πορεία ανάπτυξης και μεταμόρφωσης. Το έργο αντανακλά έναν κόσμο που τίθεται σε κίνηση, στροβιλίζεται και γίνεται ευάλωτος στην ανάγκη του να ισορροπήσει. Κάθε οβούρα εκτελεί την ξεχωριστή της περιστροφή, χαράσσοντας ως την πτώση της καμπύλες γραμμές παρόμοιες με το ανθρώπινο δακτυλικό αποτύπωμα. Το χάος είναι παρόν και η σταθερότητα ποτέ δεδομένη. Η ισορροπία και η αντοχή αντιτίθενται στην αστάθεια και την επιτάχυνση της πτώσης, προσδίδοντας στο αντικείμενο μια αναμφισβήτητη κομψότητα στο χεῖλος της κατάρρευσης. Δοκιμάζοντας τα όρια της ύλης, της κλίμακας και της ακρίβειας, επιβεβαιώνονται οι φυσικοί κανόνες της εξέλιξης.

Shatranj: Ένα σύγχρονο σετ σκακιού από φλαμουριά και καρυδιά αντλεί έμπνευση από μοτίβα της Μέσης Ανατολής, προτείνοντας μια νέα ταυτότητα, πέρα από τον συμβατικό σχεδιασμό. Καταλήγοντας σε μια ισορροπία μεταξύ λειτουργίας και πειραματισμού –δύναται να παιχτεί ενώ είναι απρόβλεπτο.

Γλωσσική λιτότητα με πλούτο στη λεπτομέρεια, όλα τα κομμάτια διαμορφώνονται με ρέουσες καμπύλες και λεπτές διαφοροποιήσεις, αναδεικνύοντας την ακρίβεια εκτέλεσης, ενώ επιτρέπουν την εκφραστική λεπτομέρεια. Το σετ γεφυρώνει την παράδοση με τη σύγχρονη επανεμφάνιση, τιμώντας τις ρίζες του παιχνιδιού, καθώς προτείνεται μια φρέσκια οπτική αφήγηση.

Maturation: A series of twelve black wooden spinning tops, crafted from wenge, ash and ebony, begins as a tiny form gradually growing in scale, marking a progression in growth and transformation, and reflecting a world freshly spun top: in motion, balanced, yet vulnerable. Each piece performs its own distinct dance, echoing the unique, curved lines engraved on a fingertip – where no two spins are ever the same, each an effort to remain upright and centered, while chaos is omnipresent, and stability is never guaranteed.

Form and physics shape the narrative. Balance and endurance contrast with instability and hastened fall, yet lending the object an undeniable elegance at the edge of collapse. Pushing the limits of material, scale, and precision, affirming that growth is defined by both instability and balance.

Shatranj: A contemporary chess set crafted from ash and walnut, draws form and inspiration from Middle Eastern motifs, while offering a new identity departure from conventional design. Resulting in a balance between function and experimentation – playable, but unexpected.

Minimal in language yet rich in detail, all pieces are shaped with flowing curves and subtle distinctions, emphasizing precision and continuity, and allowing for expressive detail and individuality. The set bridges tradition and reinterpretation, honoring the game's origins while proposing a fresh visual narrative.

Κάποια πράγματα είναι εξαιρετικά δύσκολο να βρεθούν στην Κύπρο, όπως για παράδειγμα τα κατάλληλα εργαλεία, μηχανήματα και καλό ξύλο. Είναι ίσως ακόμη πιο δύσκολο να βρει κανείς μια κοινότητα τεχνιτών που να αλληλοϋποστηρίζονται. Η οικονομική επιβίωση των τεχνιτών απειλείται και η ουσία της χειροτεχνίας φθίνει σταδιακά.

Με την επιστροφή μου στην Κύπρο μετά από σπουδές και εργασία στη Γερμανία και την Ιαπωνία, συνειδητοποίησα αυτή την έλλειψη δομών υποστήριξης με βαθιά οδύνη.

Αντιμέτωπος με αυτή την αντιξοότητα, στράφηκα προς την ομορφιά της φύσης, η οποία είναι άφθονη στο νησί μας. Αυτά τα έργα ξυλουργικής είναι μια προσπάθεια επιστροφής στις ανθρώπινες αρχές μας, μια προσπάθεια να φτάσουμε την απρόσιτη ομορφιά που μας αποκαλύπτει η φύση με τις κομψές μορφές και τις απαλές καμπύλες της. Είναι μια προσπάθεια για αναζωπύρωση μιας φλόγας που σχεδόν έσβησε στη χώρα μας, ώστε να διασωθεί η τέχνη της δημιουργίας με επιμέλεια.

Some things are impossibly difficult to find in Cyprus. It is, for instance, difficult to find adequate tools, machines and good wood. It is perhaps even more difficult to find a community of craftspeople that support each other. The financial livelihood of craftspeople is threatened and the substance of our crafts is slowly fading away.

After I returned to Cyprus from studying and working in Germany and Japan, the scarcity of structures of support was something that I became painfully aware of.

In the face of this adversity, I turned towards the beauty of nature, of which there is no scarcity on our island. These wooden boxes are an attempt to return to our human beginnings, to try to reach the unreachable beauty that nature reveals to us in its elegant gestures and subtle curves. It is an attempt to rekindle a flame that almost died out in our country and to preserve the attentive, careful art of making.

Γυαλί / Glass

ΤΟ ΓΥΑΛΙ ως διαφάνεια και φως

Το γυαλί γεννιέται από ρευστή άμμο και φωτιά, και είναι προϊόν μετασχηματισμού και τεχνικής διαδικασίας. Η υλικότητά του είναι αποτέλεσμα ελέγχου της φυσικής ύλης σε ακραίες συνθήκες. Είναι φύση σε οριακή κατάσταση, ανάμεσα σε υγρό και στερεό.

Είναι πρωτίστως υλικό του βλέμματος. Η απτικότητα έπεται. Διαχέει το φως αφήνοντάς το να διαπεράσει την υλικότητά του. Έχει παράδοξη φύση: είναι σκληρό, άκαμπτο και εύθραστο, σταθερό, αλλά ευπαθές και εύαλωτο, αντέχει στη διάβρωση, αλλά είναι ευαίσθητο σε κρούσεις. Κινδυνεύει να σπάσει.

Είναι ύλη χωρίς παρελθόν που λειτουργεί ως χωρικότητα οπτικής μετάβασης και διαπερατότητας. Δημιουργεί συνθήκες θέασης και καταστάσεις φωτεινότητας, σχεδόν αποϋλοποίησης.

Η σύνδεσή του με το φως και το βλέμμα παραπέμπει στη φιλοσοφική έννοια του διαφανούς ως μορφής σκέψης που διαπερνά την έννοια του χρόνου, κι η ευθραυστότητά του στην ίδια αυτή ιδιότητα της σκέψης και του συναισθήματος.

Θ.Σ.

GLASS as transparency and light

Glass is born from fluid sand and fire; it is the product of transformation and technical process. Its materiality results from the control of natural matter under extreme conditions. It is nature in a liminal state, between liquid and solid.

It is, above all, a material of vision; tactility follows. It diffuses light, allowing it to pass through its materiality. It possesses a paradoxical nature: hard, rigid, and fragile; stable yet delicate and vulnerable; resistant to corrosion, yet sensitive to impact. It is always at risk of breaking.

Glass is matter without a past, functioning as a spatiality of visual transition and permeability. It creates conditions of seeing and states of luminosity – almost of dematerialization.

Its connection to light and vision evokes the philosophical notion of the “transparent” as a mode of thought that traverses the concept of time. Metaphorically, it is fragile, like thought and emotion.

Th.S.

Μετά τους «Αγγελιαφόρους» στην τελευταία σειρά των γλυπτών της, η καλλιτέχνης συνεχίζει την αποκωδικοποίηση των μηνυμάτων που αφορούν στην ουσία και το υπόβαθρο του μεγαλειώδους μυστηρίου της ζωής.

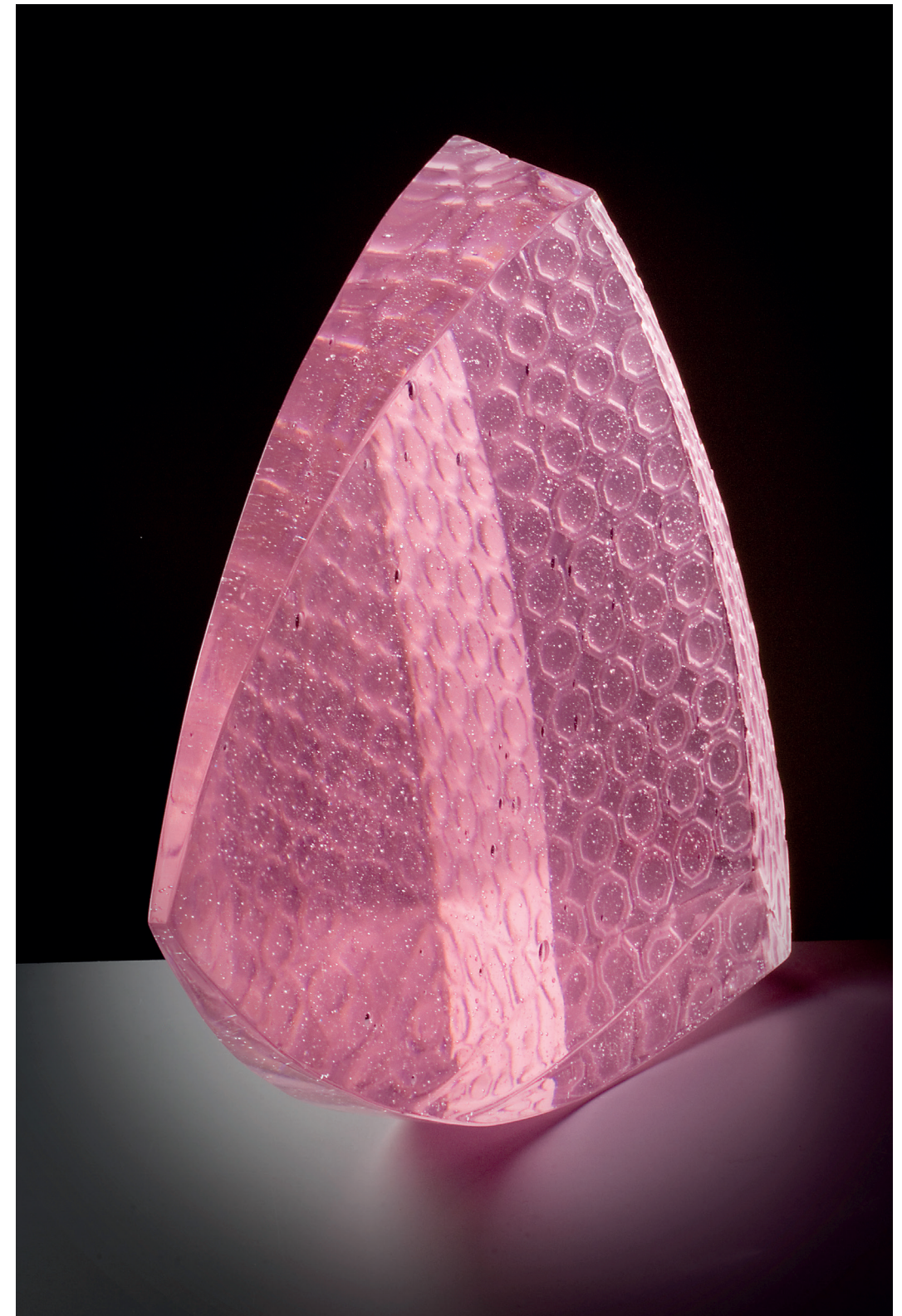
Η ελπίδα αλλά και η αγωνία, που ορατά πλέον περιβάλλουν την ίδια τη βιολογική επιβίωση των μορφών της ζωής στον πλανήτη μας, εδώ μετουσιώνονται σε τέχνη. Τα έργα της αποπνέουν ένα πολύ μακρινό, απώτατο μέλλον, όπου η ζωή όπως τη γνωρίζουμε έχει εξαφανιστεί αφήνοντας πίσω ένα μισοσβησμένο μείγμα, ένα μάλλον συγκεχυμένο πλέγμα κωδικών και μηνυμάτων. Μέσα από τη διαφάνεια των σκιών και των ακτίνων, μέσα από την αισθητική των κοίλων και των κυρτών μορφών του γυαλιού, μέσα από την ηχώ της συμμετρίας που αποκρυσταλλώθηκε, σαν σε παλίμψηστο, κάτω από το ασύμμετρο και το φαινομενικά χαοτικό, εκεί επιβιώνει το αείζωο, το αιωνίως ζων.

Σε ένα υπερβατικό «τότε», οι κώδικες που επιβίωσαν θα γίνουν ξανά μήτρες της ζωής. Αυτής της ζωής που πέρασε και δεν χάθηκε. Διότι οι πιο θεμελιώδεις νόμοι της γράφτηκαν και με φως και με μέτρα και με τομές και με υφές. Σαν κάποιος από το μακρινό μέλλον να απαθανάτισε αυτά τα μηνύματα συλλαμβάνοντας με τις έσω αισθήσεις της καρδιάς τους νόμους του «Αυτονόητου», αποτυπώνοντάς τες με χρώματα και ιριδισμούς.

Following her series “Messengers”, the artist deconstructs the messages that comprise the essence and basis of the grand mystery of “Life” in her latest series of art work.

Hope and agony, which visibly envelop the very organic survival of everything living on our planet, are hereby transformed into art. Along with the artist, let us imagine a far-off ultimate future, where life, as we know it, has disappeared, leaving behind it a partially erased amalgamation of confusing, codified messages. Though the transparency of shadows and rays, through the aesthetics of hollow and curved forms of glass, through the Echo of Symmetry which has crystallized as if re-written, beneath the asymmetrical and seemingly chaotic, there exists and thrives the ever-alive, the forever living.

In an ultimate “henceforth”, the surviving codes will once again become life-giving wombs of that life which passed but never dissipated. Because its most fundamental laws were written with light and measures and sections and textures. Someone from the distant future immortalized these messages capturing with the inner senses of the heart the laws of that which is “Self-Explanatory”. Imprinting them with colour and iridescence.

Μέταλλο / Metal

ΤΟ ΜΕΤΑΛΛΟ ως μετασχηματισμός, μεταμόρφωση και δημιουργία Κ(κ)όσμων - κοσμήματος

Το μέταλλο δεν πλάθεται· μετασχηματίζεται. Απαιτεί ενέργεια και θερμότητα. Η χειροτεχνική διαδικασία με μέταλλα μοιάζει με πράξη μυστικιστική και αλχημική. Ωστόσο η μεταμόρφωσή του δεν αναιρεί την ύλη του, την εξελίσσει σε Κ(κ)όσμους-κοσμήματα με λάμψη, αποκαλύπτοντας ή δημιουργώντας σχήματα και αναλογίες που αντικατοπτρίζουν θεμελιώδεις νόμους και κώδικες της δημιουργίας και της θείας γεωμετρίας, παρόμοια με άσκηση υλικής φιλοσοφίας.

Η λέξη κόσμημα στα ελληνικά παραπέμπει τόσο στη δημιουργία κόσμων όσο και σε αυτή καθαυτή την έννοια της ομορφιάς. Μια έννοια που συνδέεται με τη γενεσιουργό αιτία της Κύπρου και τη μυθική Αφροδίτη ως αισθητική ποιότητα του τόπου, που η μορφή της έχει ταυτιστεί με την ιδέα της ομορφιάς ως ιδεώδους αρμονίας και τελειότητας. Από αυτή την άποψη το κόσμημα δεν είναι μόνο αντικείμενο ένδειξης αισθητικής, αλλά αποκτά τη σημασία φιλοσοφικού όρου, ανοιχτού σε διαδικασίες μετασχηματισμών, που επανασυνδέει την αισθητική, την κοσμολογία και τον τόπο.

Θ.Σ.

METAL as reconfiguration, metamorphosis, and the creation of diacosmic jewellery

Metal is not simply shaped; it is reconfigured. It demands energy and heat. Crafting with metal resembles a mystical, alchemical act. Yet, its metamorphosis does not negate the material; rather it develops it into radiant diacosmic ornaments – across Cosmos and cosmos – revealing or creating shapes and analogies that echo fundamental laws, codes of creation, and sacred geometry, much like an exercise in material philosophy.

The etymology of “ornament” in Greek, *kósmēma*, evokes both the creation of worlds and the very notion of beauty. The concept resonates with Cyprus’s originating cause, and the mythical Aphrodite as aesthetic quality of the place – its figure identified with the idea of beauty as ideal harmony and perfection. From this point of view, the *kósmēma* is not merely an aesthetic object but takes on the significance of a philosophical term, open to processes of transfiguration, reconnecting aesthetics, cosmology and place.

Th.S.

Η δουλειά μου ξεκινά συχνά από μια σκέψη ή μια φράση που με ακολουθεί για κάποιο διάστημα. Από αυτή την άυλη αφετηρία προσπαθώ, μέσα από τη διαδικασία της κατασκευής, να φτάσω σε μια μορφή.

Με ενδιαφέρει το κόσμημα ως αντικείμενο προσωπικής αξίας –κάτι που γίνεται πολύτιμο όχι εξαιτίας των υλικών του, αλλά εξαιτίας του νοήματος που μπορεί να έχει για αυτόν που το φορά. Με αυτή την έννοια, η αξία του μετατοπίζεται από την ύλη προς τη σχέση.

Η διαδικασία της κατασκευής αποτελεί βασικό στοιχείο της πρακτικής μου. Η επεξεργασία των υλικών, ο χρόνος και η εργασία που εμπεριέχεται στο αντικείμενο καθοδηγούν τη μορφή που τελικά προκύπτει.

Τα κοσμήματά μου κινούνται ανάμεσα στο αντικείμενο και τη μικρή αφήγηση –μορφές που αφήνουν χώρο για έναν σιωπηλό διάλογο ανάμεσα σε αυτό που είναι ορατό και σε αυτό που αισθάνεται όποιος τα φορά ή τα παρατηρεί.

My work often begins with a thought or a phrase that stays with me for some time. From this immaterial starting point, through the process of making, I try to arrive at a form.

I am interested in jewelry as an object of personal value – something that becomes precious not because of its materials, but because of the meaning it may hold for the person who wears it. In this sense, its value shifts from the material itself to the relationship it creates.

The process of making is a fundamental part of my practice. Working with materials, the time invested, and the labour embedded in the object guide the form that eventually emerges.

My pieces move between object and small narrative – forms that leave space for a silent dialogue between what is seen and what is felt by those who wear them or encounter them.

Παραμύθι: Ανκάποιος καταφέρει να αντιληφθεί ότι μια βασική πραγματικότητα είναι ότι η μόνη πραγματικότητα είναι η δική του, τότε μπορεί να δεχτεί ότι υπάρχουν πολύ περισσότερες πραγματικότητες από τη δική του. Θα μπορούσε να καταλάβει ότι ο καθένας έχει δικαίωμα για μια πραγματικότητα αποκλειστικά δική του! Άνθρωποι είναι πραγματικότητα, και υπάρχει νόμος, τότε αυτή είναι και η μόνη πραγματικότητα.

Τα υπόλοιπα είναι παραμύθια του καθενός. Κι ο καθένας θεωρεί – χαμογελώντας πονηρά – το παραμύθι του, πραγματικό. Αυτό που μένει είναι να συμβαδίσουμε το παραμύθι του καθενός – χαμογελώντας συνωμοτικά – ως πραγματικό. Έτσι θα ζήσουν αυτοί καλά και εμείς καλύτερα, ο καθένας στη δική του πραγματικότητα. Σαν τη που διάλεξε, γιατί αυτή θέλει.

[Ο συγκεκριμένος τρόπος γραφής είναι επιλογή του Κ. Κυριάκου].

ΑΤΙΤΛΟ (Συλλογή: UNTIETOLD, 2011): Υλικά: ασήμι, κάρβουνο, χρώματα. Ξεκινώντας κάποια διαδρομή, ο προορισμός που είχε οριστεί μπορεί και να χαθεί. Όσα ειπώθηκαν ίσως να μην έχουν πια σημασία, αφού η διαδρομή ζωντανεύει προορισμούς σε κάθε βήμα. Κάθε λέξη που ειπώθηκε για τον αρχικό προορισμό μπορεί να χάσει την ισχύ της αν μείνει εγκλωβισμένη. Τα μάγια των τίτλων-προορισμών λύνονται για να ελευθερώσουν, και μόνο, τις εκρήξεις που φτιάχνουν σε κάθε βήμα της διαδρομής την πραγματικότητα – όχι την κυνηγημένη, αλλά την αυθόρμητα γεννημένη. Γι' αυτό κανένας τίτλος δεν ισχύει σε μια ιστορία που δεν έχει τελειώσει. Κι αν αυτός έχει ειπωθεί, ας ξηλωθεί, να λυτρωθεί.

Myth: If it is perceived, that a basic reality is the personal individual reality, then it can be accepted that there are countless realities. It can be understood that everyone has a right for at least one exclusive reality. If this is true, then it may be the only reality. There is a myth. And every personal myth, is considered real by the "author". What is left is to respect every myth as real. So everyone can live happily ever after.

[This particular way of writing is a choice of C. Kyriacou].

UNTITLED (Collection UNTIETOLD, 2011): Materials: sterling silver, charcoal, colours. Starting a journey, the destination set may vanish. Everything told may lose every substance, since every step can reveal a new destination. Any word told about the initial destination can lose validity, if kept captive. So the spell cast on titles-goals shall be untied, only to release the realities exploding in each step of the journey – not the hunted realities, but the spontaneously born ones. No unfinished story can have a title. And if a title has been stated, it shall be torn away, to set itself free.

Adapted Patterns (Προσαρμοσμένα μοτίβα): Η εθνική παραδοσιακή φορεσιά λειτουργεί σαν μια εκφραστική εικαστική γλώσσα που αποτυπώνει την πλούσια ελληνική μας τέχνη και πολιτιστική μας κληρονομιά. Είναι ένα ενδυματολογικό σχήμα συμβολικής επικοινωνίας που προσδιορίζει καθαρά την έννοια της εθνότητας.

Τα πατρόν των φορεσιών αυτών λειτουργούν σαν σύμβολα αναδημιουργίας αισθητικών κωδίκων μέσω των οποίων αναπτύσσεται ένας διάλογος ανάμεσα στο παραδοσιακό και το σύγχρονο. Με έμπνευση τα πατρόν αυτά, οι επισημασμένες και οξειδωμένες αλυσίδες αντικαθιστούν τις γραμμές, που τώρα αντιπροσωπεύουν τη σιλουέτα της φορεσιάς ή τα πολύπλοκα δαντελένια σχέδια στο ντεκολτέ τους. Η ευελιξία της αλυσίδας υποδηλώνει τη διττή λειτουργικότητα του κοσμήματος, το οποίο μπορεί να παρουσιαστεί σαν ένα γραμμικό σύμβολο του ενδύματος, αλλά μπορεί επίσης, όταν φορεθεί, να μεταμορφωθεί σε μια νέα οντότητα, σαν ένα σύγχρονο κόσμημα.

Adapted Patterns: The diverse traditional costume works as an expressive visual language that reflects our rich cultural heritage. It is a form of symbolic communication through clothing that clearly defines the concept of national identity.

The patterns of these costumes function as re-generational symbols of aesthetic codes, through which a dialogue develops between the traditional and the modern. Inspired by these patterns, the enamelled and patinated chains come to replace their lines and now represent the silhouette of the garment or the intricate lace patterns of their necklines. The flexibility of the chain suggests the dual functionality of the jewellery, which can be presented as a linear symbol of the garment, but can also be converted when worn into a new entity as a contemporary piece of jewellery.

Το έργο που παρουσιάζεται στην έκθεση *Crafting Nature* καταγράφει την εξέλιξη των φορετών γλυπτών που προέκυψαν ως μια σειρά από πλήρως χειροποίητα αντικείμενα.

Η υλικότητα αποτελεί έναν βασικό άξονα του έργου, μέσα από τη χρήση φυσικών υλικών όπως ξύλο καρυδιάς, πορσελάνη και μέταλλο, που συνδιαμορφώνουν τη μορφή και την ταυτότητα/χρήση τους. Η χειροποίητη επεξεργασία αφήνει ορατά τα ίχνη της ύλης και της διαδικασίας, διατηρώντας μια ζωντανή σχέση με τη φύση και αναδεικνύοντας την αξία της χειρωνακτικής πράξης στον σύγχρονο σχεδιασμό.

Από την αρχή, αυτά τα έργα αμφισβήτησαν τις συμβατικές έννοιες του κοσμήματος και της φορετότητας. Με την πάροδο του χρόνου, ο μετασχηματισμός τους οδήγησε στην ανάπτυξη μιας συνεκτικής συλλογής λειτουργικών αντικειμένων. Έτσι προέκυψε η σειρά με τις τσάντες, από αισθητικά σχετικές μορφές που δημιουργήθηκαν μέσω της ενσωμάτωσης σύγχρονων τεχνολογικών μεθόδων. Αυτή η εξέλιξη αντανάκλα όχι μόνο μια υλική και τυπική διαμόρφωση, αλλά και μια προσωπική μετεξέλιξη.

Ως καλλιτέχνης, σχεδιάστρια και μητέρα, η βιωμένη εμπειρία πραγμάτευσης της ισορροπίας μεταξύ αυτών των ρόλων ενσωματώνεται στο έργο μέσα στο πέρασμα του χρόνου.

The work presented in the *Crafting Nature* exhibition documents the evolution of wearable sculptures that originated as a series of fully hand-crafted objects.

Materiality is a key axis of the work, through the use of natural materials such as walnut, porcelain and metal, which co-shape their form and identity/use. The handmade processing leaves visible traces of the material and the process, maintaining a living relationship with nature and highlighting the value of hand crafting in contemporary design.

From the outset, these works challenged conventional notions of jewellery and wearability. Over time, their transformation led to the development of a cohesive collection of functional objects. The resulting objects – bags – emerged from aesthetically related forms, generated through the integration of contemporary technological methods. This progression reflects not only a material and formal evolution, but also a personal one.

My development as an artist, designer, and mother, alongside the lived experience of negotiating balance between these roles, is embedded in the work and informs its transition across time.

Κλωστές / Threads

*ΟΙ ΚΛΩΣΤΕΣ & ΤΑ ΝΗΜΑΤΑ ΣΕ ΕΚΔΟΧΕΣ ΚΕΝΤΗΜΑΤΟΣ
ως χρόνος με συστροφές και επαναλήψεις, κόμπους και
ρυθμούς, και ως γραφή σε ύφασμα*

Στο κέντημα εμπεδώνεται η χρονική καταγραφή, ρυθμικά. Κάθε βελονιά είναι μια στιγμή, ο χρόνος που κεντιέται και κάθε μοτίβο αποτυπώνει μια στερέωση μνήμης και ανάμνησης. Το κέντημα μοιάζει με ορατό/χειροπιαστό χρόνο.

Παρόμοια με τις τεχνικές γραφής, το κέντημα λειτουργεί ως χειρονομακή πρακτική νοήματος, γίνεται φορέας μνήμης, ρυθμού και πνευματικής έντασης. Συγκροτείται από τη διαδοχή των βελονιών, που δημιουργούν οπτικά ίχνη ως χρονικά αποτυπώματα που φέρουν τον ρυθμό της αναπνοής, μια ποικιλία επαναλήψεων, την παύση, το λάθος και τη διόρθωση. Το χέρι φαίνεται να γράφει πάνω στο ύφασμα με συγκέντρωση, εσωτερική πειθαρχία και σιωπή. Η διαδικασία αποκτά έναν σχεδόν τελετουργικό χαρακτήρα, όπου η γραμμή ή το μοτίβο δεν παράγονται βιαστικά, αλλά μέσα από συνεχή επάνοδο στο ίδιο σχήμα, έως ότου αποκτηθεί ισορροπία.

Η κλωστή διαπερνά το ύφασμα σε μια λογική ενσωμάτωσης με αυτό, διεκδικώντας μια εκδοχή σωματικής σκέψης, όπου το χέρι δεν εκτελεί απλώς, αλλά στοχάζεται μέσα από την πράξη.

Θ.Σ.

*THREADS & YARNS IN EMBROIDERED VERSIONS
as time with twists and repetitions, knots and rhythms, and
as writing on fabric*

In embroidery, temporal recording is embedded rhythmically. Each stitch is a moment of time recorded: time is stitched, and every pattern imprints a consolidation of memory and remembrance. Embroidery resembles visible, tangible time.

Like writing techniques, embroidery functions as a gestural practice of meaning; it becomes a bearer of memory, rhythm, and spiritual intensity. It is crafted through a succession of stitches that create visual traces as temporal imprints, carrying the rhythm of breathing, a variety of repetitions, pauses, errors, and corrections. The hand appears to “write” upon the fabric with focus, inner discipline, and silence. The whole process acquires an almost ritual character, where the line or pattern is not produced hastily but through a continuous return to the same form, until balance is achieved.

The thread passes through the fabric in a process of integration, asserting a mode of embodied thinking in which the hand does not merely execute but thinks through action.

Th.S.

Χειροποίητοι κεντητοί κολάροι – «Η γεωμετρία του κενού»: Οι δύο κεντητοί κολάροι δημιουργήθηκαν με την τεχνική του λευκαρίτικου κεντήματος, μιας πρακτικής βαθιά ριζωμένης στην πολιτιστική και ιστορική μνήμη της Κύπρου. Το λευκαρίτικο με συγκινεί ιδιαίτερα για τον τρόπο με τον οποίο συνομιλεί με το φως και το κενό, καθώς δομείται μέσα από την αφαίρεση των κλωστών και τη δημιουργία διαφάνειας.

Η χρήση της τεχνικής του κοπτού (κόρτενα) με τα μικρά γεωμετρικά ανοίγματα παραπέμπει στο ασπροπλούμι, τον πρόδρομο του λευκαρίτικου. Αυτή η διαδικασία του κεντήματος βιώνεται ως πράξη συγκέντρωσης, διαλογισμού και εσωτερικής πειθαρχίας.

Ο κολάρος επιλέγεται ως μέσο λόγω της άμεσης σχέσης του με το σώμα. Λειτουργεί ως όριο, ως κόσμημα και ως στοιχείο ολοκλήρωσης του ενδύματος, φέρνοντας τη χειροποίητη μνήμη πάνω στο σώμα. Τα υλικά (μπεζ λινό ύφασμα και μπεζ βαμβακερή κλωστή) παραπέμπουν συνειδητά στην παράδοση και στις ρίζες μου, μεταφέροντας μια τέχνη αιώνων στο παρόν, μέσα από το ένδυμα.

Τα δύο αρχετυπικά σχήματα, ο κύκλος και το τετράγωνο, λειτουργούν ως σταθερά σημεία αναφοράς. Εκεί η γνώση του υφάσματος και η αυστηρή πειθαρχία της παράδοσης συναντούν τη θεατρική αίσθηση, μετατρέποντας το κέντημα σε σιωπηλή συνομιλία ανάμεσα στη μνήμη, τη χειρωναξία και την καθαρότητα του φωτός.

Hand-embroidered collars – “The geometry of the void”: The two embroidered collars were created using the technique of Lefkara lace embroidery, a practice deeply rooted in the cultural and historical memory of Cyprus. The Lefkaritiko touches me for the way it converses with light and void, as it is structured through the removal of threads and the creation of transparency.

The use of cutwork technique (*kortena*), with the small geometric openings, refers to the *asprobloumi*, the predecessor of the Lefkaritiko. This process is experienced as an act of concentration, meditation and inner discipline.

The collar is chosen as a medium due to its direct relationship with the body. It functions as a boundary, as jewellery, and as an element completing the garment, carrying the handmade memory upon the body. The materials – beige linen fabric and beige cotton thread – consciously refer to tradition and my roots, transferring an art of centuries into the present, through the garment.

The two archetypal shapes, the circle and the square, function as constant reference points. There, the knowledge of the fabric and the strict discipline of tradition meet the theatrical sense, transforming the embroidery into a silent conversation between memory, craftsmanship, and the clarity of light.

Μύρνα Δημητρίου Παττίχη / *Myrna Demetriou Pattichis*

Όπως ακριβώς υποδηλώνει η λέξη, το *retrovi* (ανακαλύπτω εκ νέου στη γλώσσα Εσπεράντο), πειραματίζεται με παραδοσιακά σχέδια του παγκοσμίως φημιομένου κυπριακού λευκαρίτικου κεντήματος, στοχεύοντας στην καινοτομία και στη σύνδεση της πολιτιστικής κληρονομιάς του νησιού με τη μόδα, μέσα από νέες εφαρμογές αυτής της εξαιρετικής χειροτεχνίας.

Η σημασία του κεντήματος ως πολιτιστικής κληρονομιάς του τόπου μας, που αναγνωρίζεται από την UNESCO στον Κατάλογο Άυλης Πολιτιστικής Κληρονομιάς, ενίσχυσε ακόμη περισσότερο τις προσπάθειές μας.

Καινοτομίες όπως το κέντημα σε ολόκληρη την επιφάνεια του λινού, η συνύπαρξη πολλών χρωμάτων νήματος πάνω σε λινά διαφορετικών αποχρώσεων, η αξιοποίηση χρωματικά διαβαθμισμένων νημάτων, το απαιτητικό κέντημα με μαύρο νήμα και τέλος, η εισαγωγή νέων υλικών όπως τα χρυσά νήματα (λεπτό μεταλλικό σύρμα) –που απαιτούν υψηλό επίπεδο δεξιοτεχνίας– προϋποθέτουν εξαιρετική εμπειρία και απόλυτη ακρίβεια. Η χρήση υλικών κορυφαίας ποιότητας σε συνδυασμό με την έρευνα και την ανάπτυξη οδηγεί το πολύτιμο αυτό κέντημα σε μια νέα εποχή.

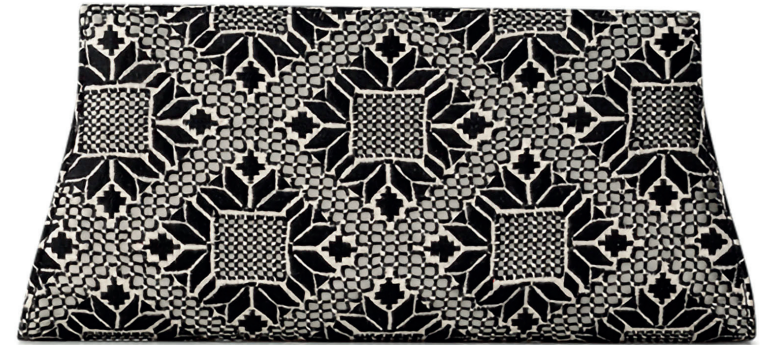
Για χρόνια, το *retrovi* διερευνούσε τον καλύτερο τρόπο να ενώσει το παρελθόν και το παρόν της Κύπρου. Σ’ αυτό το πλαίσιο γεννήθηκε η ιδέα της χειροποίητης τοάντας, μεταμορφώνοντας το εμβληματικό κυπριακό κέντημα σε σύγχρονη μόδα, εξασφαλίζοντας ανανεωμένο ενδιαφέρον και ένα πολλά υποσχόμενο μέλλον.

Just as its name suggests, *retrovi* (“rediscover” in the Esperanto language) experiments with the traditional designs of Cyprus world famous Lefkaritiko lace, and while respecting both the craft and tradition, it aims to innovate and marry the island’s cultural heritage with fashion, through new applications of this exquisite craftwork.

The importance of this embroidery as our island’s cultural heritage, accredited also by UNESCO in the intangible cultural heritage list, evidently reinforced our efforts.

Innovations such as embroidering the entire surface of the linen, introducing the use of multiple colours of thread on different colors of linen, the use of gradient threads, the challenging embroidery of black color thread, and finally the use of new materials such as gold threads (thin metallic wire) – demanding a high level of craftsmanship – they all require remarkable experience and absolute precision. The use of the best quality materials in combination with research and development has led to a new era for our precious embroidery.

For years, *retrovi* had been exploring the best way to bring together Cyprus past and present, until the idea of the handcrafted bags was born, turning Cyprus’ prominent embroidery into contemporary fashion, ensuring revived interest and promising future.

Βιογραφικά / Biographies

Ελύσια Αθανάτου

Η Ελύσια Αθανάτου γεννήθηκε στο Άσκοτ του Ηνωμένου Βασιλείου (1981) και μεγάλωσε στην Κύπρο. Σπούδασε Καλές Τέχνες στο Chelsea College of Arts του Λονδίνου και στο Middlesex University. Αναζητώντας νέους τρόπους αντίληψης και δημιουργίας της τέχνης, φοίτησε στην Ακαδημία Καλών Τεχνών της Φλωρεντίας, όπου αποφοίτησε με ειδικευση στη γλυπτική. Ως πολυδιάστατη καλλιτέχνιδα στράφηκε στην κεραμική γοιτευμένη από την αλχημική της φύση, η οποία μεταμορφώνει τα φυσικά στοιχεία (χρώμα, νερό, φωτιά και αέρα) σε μια διαρκή διαδικασία μεταβολής. Η πρώτη της επαφή με την κεραμική έγινε στο Jingdezhen της Κίνας, ενώ ακολούθησαν περαιτέρω σπουδές στη Faenza της Ιταλίας. Έχει εκθέσει διεθνώς και έχει συμμετάσχει σε καλλιτεχνικές φιλοξενίες σε Ευρώπη και Ασία. Το έργο της έχει τύχει σημαντικής διεθνούς αναγνώρισης και περιλαμβάνεται σε δημόσιες συλλογές σε Ιταλία, Κύπρο, Εσθονία, Κίνα και Κορέα. Ζει και εργάζεται ως γλύπτρια μεταξύ Κύπρου και Ιταλίας. www.athanatoselysia.com

Elysia Athanatos

Elysia Athanatos was born in Ascot, United Kingdom (1981) and raised in Cyprus. She studied Fine Arts in London at Chelsea College of Arts and Middlesex University. Seeking new ways of perceiving and making art, she studied at the Academy of Fine Arts of Florence, where she graduated with specialisation in Sculpture. As a multifaceted artist, she turned into ceramics, drawn by its alchemical nature to transform the elements (earth, water, fire, and air) into a constant play. Her first encounter with ceramics was in Jingdezhen, China, followed by further studies in Faenza, Italy. She has exhibited internationally and participated in artist residencies across Europe and Asia. Her work has received significant international recognition and is included in public collections in Italy, Cyprus, Estonia, China and Korea. Elysia lives and works as a sculptor between Cyprus and Italy. www.athanatoselysia.com

Βάσος Δημητρίου

Ο Βάσος Δημητρίου γεννήθηκε στην Αμμόχωστο. Σπούδασε με τριετή κρατική υποτροφία στο Istituto d'Arte per la Ceramica στη Faenza της Ιταλίας (1978–1981). Είναι μέλος του Επιμελητηρίου Εικαστικών Τεχνών Κύπρου από το 1986, του Homo Faber - Michelangelo Foundation και της Διεθνούς Ακαδημίας Κεραμικής από τον Σεπτέμβριο του 2023. Έκανε πολλές ατομικές εκθέσεις στην Κύπρο και συμμετείχε σε πολλές ομαδικές στην Κύπρο και το εξωτερικό. Το έργο του έχει βραβευτεί πέντε φορές στην Πανελλήνια Έκθεση Κεραμικής στην Αθήνα. www.vassosceramic.com

Vassos Demetriou

Vassos Demetriou was born in Famagusta, Cyprus. Studied with a three year state scholarship at the Istituto d'Arte per la Ceramica in Faenza, Italy (1978–1981). Member of

the Cyprus Chamber of Fine Arts since 1986. Member of Homo Faber - Michelangelo Foundation and of the International Academy of Ceramics since September 2023. Had many solo exhibitions in Cyprus and participated in many group exhibitions in Cyprus and abroad. His art work has been awarded five times in the Panhellenic ceramics Exhibition in Athens. www.vassosceramic.com

Σύλια Ποτούδη Μακφέρσον

Η Σύλια Ποτούδη Μακφέρσον γεννήθηκε στη Λευκωσία. Σπούδασε στην Αγγλία Διεθνείς Σχέσεις και Μεσανατολικές Σπουδές, και εργάστηκε ως δημοσιογράφος στο Λονδίνο. Η κεραμική άρχισε σαν ένα χόμπι μετά τη δουλειά αλλά, αφού μετακόμισε στην Κέννα, μαθήτευσε σε ντόπιους παραδοσιακούς κεραμίστες και έστησε το πρώτο της στούντιο στη Ναϊρόμπι. Έχει μαθητεύσει επίσης σε πολλούς διάσημους κεραμίστες, όπως οι Jane Perryman, David Roberts, Edoardo Lazo, Carole Genders, Peter Beard, Richard Phethean. Έζησε στο Ντουμπάι, όπου διδασε κεραμική, και στην Αγγλία, όπου κέρδισε το βραβείο Rising Star και όπου παρουσιάζει τα έργα της σε γκαλερί όπως η περίφημη Hannah Peschar Sculpture Garden. Όταν γύρισε στην πατρίδα της, μετά από πολλά χρόνια στο εξωτερικό, έλαβε μέρος σε διάφορες δικοινοτικές και ατομικές εκθέσεις. Τα έργα της βρίσκονται στην Κρατική Συλλογή Σύγχρονης Κυπριακής Τέχνης. www.celiamacpherson.com

Celia Potoudis Macpherson

Celia Potoudis Macpherson was born in Nicosia. She studied International Relations and Middle East Studies in England and worked as a journalist in London. Ceramics began as an after-work hobby but, after moving to Kenya she took lessons from local traditional potters and set up her first studio in Nairobi. She has also attended workshops with many well known ceramicists including Jane Perryman, David Roberts, Edoardo Lazo, Carole Genders, Peter Beard, Richard Phethean. She lived in Dubai where she taught ceramics and also in England where she won a Rising Star award and where she exhibits her work in some galleries such as the amazing Hannah Peschar Sculpture Garden. On returning to her homeland after many years abroad she participated in a number of bicommunal and solo exhibitions. Her work is also in the Cyprus State Collection of Contemporary Art. www.celiamacpherson.com

Πέτρος Σταύρου

Ο Πέτρος Σταύρου είναι ο κεραμίστας πίσω από το Delikipos Pottery, που βρίσκεται στην καρδιά του δάσους στο χωριό Δελίκηπος στην Κύπρο. Ανάμεσα σε πεύκα και αρωματικούς θάμνους θυμαριού, το εργαστήριο παράγει λειτουργικές μορφές οργανικής απλότητας. Το στούντιό του λειτουργεί επίσης ως χώρος πειραματισμού με τον τοπικό πηλό, τη φωτιά και τα υαλώματα. Είναι αυτοδίδακτος και πολυδιάστατος καλλιτέχνης, με σπουδές στις καλές τέχνες και επηρεασμούς από την ιαπωνική και κορεατική κεραμική. Έχει συμμετάσχει σε ομαδικές εκθέσεις και έχει πραγματοποιήσει δύο ατομικές στο

Φντόριο - Σύνδεσμος Εικαστικών Καλλιτεχνών και Θεωρητικών Τέχνης. Έργα του βρίσκονται σε ιδρύματα και οργανισμούς όπως το Λεβέντειο Δημοτικό Μουσείο Λευκωσίας και το Κέντρο Κυπριακής Χειροτεχνίας, γεγονός που τεκμηριώνει την αναγνώριση του έργου του. Τον Απρίλιο του 2021 συμπεριλήφθηκε στον Οδηγό Homo Faber του Michelangelo Foundation for Creativity and Craftsmanship. Η συμμετοχή του τον κατατάσσει ανάμεσα στους λίγους Κύπριους καλλιτέχνες που εκπροσωπούν τη χώρα σε αυτή την πλατφόρμα. www.delikipospottery.com

Petros Stavrou

Petros Stavrou is the ceramicist behind Delikipos Pottery, situated in the heart of the forest of Delikipos village in Cyprus. Situated amidst pine trees and scented thyme bushes, the pottery produces functional forms of organic simplicity. His studio also functions as a place of experimentation with local clay, fire and glazes. He is self-taught and multi-disciplined with a background in fine arts and an influence from Japanese and Korean ceramics. He has participated in three collective exhibitions and two solo exhibitions at Visual Artists and Art Theorists Association - Phytorio. His work has been included in institutions, such as the Leventis Municipal Museum and the Cyprus Handicraft Centre, documenting recognition of this work. In April 2021 he was included in the *Homo Faber Guide* of the Michelangelo Foundation for Creativity and Craftsmanship. His inclusion places him among few Cypriot artists representing the country on this platform. www.delikipospottery.com

Ευθύμιος Συμεού

Ο Ευθύμιος Συμεού (γεννήθηκε στην Αμμόχωστο) είναι κεραμίστας με ειδικευση στην κυπριακή μεσαιωνική εφυαλωμένη κεραμική και στις παραδοσιακές τεχνικές ψησίματος. Σπούδασε στην Κύπρο, την Αθήνα και τη Στοκχόλμη, συνδυάζοντας για περισσότερες από τέσσερις δεκαετίες την καλλιτεχνική δημιουργία με τη διδασκαλία και την έρευνα στην κεραμική. Το 1990 ίδρυσε στη Λάρνακα το εργαστήρι Studio Ceramics και συνεργάζεται με τα μουσεία της Κύπρου για την παραγωγή κεραμικών αντιγράφων. Έχει παρουσιάσει έργα του διεθνώς και έχει εκπροσωπήσει την Κύπρο σε σημαντικά φεστιβάλ και στην Μπιενάλε Σχεδιασμού του Saint-Étienne. Αντλεί έμπνευση από την πλούσια κεραμική παράδοση της Κύπρου, ιδιαίτερα από τη μεσαιωνική εφυαλωμένη κεραμική και τους αρχαίους τρόπους ψησίματος. Η δουλειά του γεφυρώνει την παράδοση με τη σύγχρονη καλλιτεχνική έκφραση, διαμορφωμένη μέσα από τις σπουδές και εμπειρίες του. Μέσα από το εργαστήρι του Studio Ceramics συνεχίζει να δημιουργεί, να διδάσκει και να διαφυλάσσει τη ζωντανή ιστορία της κυπριακής κεραμικής. www.studioceramicscyprus.com

Efthymios Symeou

Efthymios Symeou (born in Famagusta, Cyprus) is a ceramic artist specializing in Cypriot Medieval glazed pottery and traditional firing techniques. Trained in Cyprus, Ath-

ens, and Stockholm, he has combined artistic practice with teaching and research in ceramics for over four decades. He founded Studio Ceramics in Larnaca in 1990 and collaborates with the museums of Cyprus in the production of ceramic replicas. His work has been exhibited internationally, and he has represented Cyprus at major festivals and the Saint-Étienne Design Biennale. The artist draws inspiration from the rich ceramic heritage of Cyprus, particularly medieval glazed pottery and ancient firing methods. His practice bridges tradition and contemporary expression, shaped by years of study. Through his workshop Studio Ceramics, he continues to create, teach, and preserve the living history of Cypriot ceramics. www.studioceramicscyprus.com

Ιάσων Θεοδοσίου

Ο Ιάσων Θεοδοσίου (γεν. 1959), είναι καλλιτέχνης με διπλή επιστημονική κατάρτιση, στη Χημεία και την Πληροφορική, που διαμόρφωσε ουσιαστικά τη σύγχρονη καλλιτεχνική του πρακτική. Παράλληλα, παρακολούθησε εργαστήρια και σχολές καλών τεχνών, μεταξύ των οποίων και η École du Louvre, αποκτώντας στέρεες βάσεις στη γλυπτική, την κεραμική και τη ζωγραφική. Το έργο του αναπτύσσεται στο μεταίχμιο παράδοσης και ψηφιακής καινοτομίας, διερευνώντας θεμελιώδεις δύσμούς, όπως παραστατικό και αφηρημένο, φυσικό και τεχνητό. Συνδυάζει παραδοσιακές τεχνικές με σύγχρονες τεχνολογίες, όπως ο υπολογιστικός σχεδιασμός, οι αλγοριθμικές μορφές και η τρισδιάστατη εκτύπωση στην κεραμική. Μέσα από αυτή τη σύζευξη χειροποίητης πράξης και ψηφιακής διαδικασίας, ο Ιάσων Θεοδοσίου επαναπροσδιορίζει τον ρόλο του καλλιτέχνη στη σύγχρονη εποχή και προσκαλεί τον θεατή σε έναν στοχασμό γύρω από τις αντιθέσεις και τις ισορροπίες που διαμορφώνουν τον κόσμο μας. Ζει και εργάζεται στη Γαλλία. www.jason-theodosiou.com, www.elegie-theo.com

Jason Theodosiou

Jason Theodosiou (born 1959) is an artist with a dual scientific background in Chemistry and Computer Science, which fundamentally shapes his contemporary artistic practice. Alongside his scientific training, he studied in art workshops and institutions, including the École du Louvre, where he acquired solid foundations in sculpture, ceramics, and painting. His work develops at the intersection of tradition and digital innovation, exploring fundamental dualities such as figurative and abstract, natural and artificial. He combines traditional sculptural and ceramic techniques with contemporary technologies, including computer-aided design, algorithmic form generation, and experimental 3D printing applied to ceramics. Through this fusion of handcrafted gesture and digital process, Jason Theodosiou reconsiders the role of the artist in the contemporary era and invites the viewer to reflect on the tensions, contrasts, and balances that shape our world. www.jason-theodosiou.com, www.elegie-theo.com

Μελίνα Σουκιούρογλου

Η Μελίνα Σουκιούρογλου (γεν. 1967, Λευκωσία) ζει και εργάζεται στην Κύπρο. Αποφοίτησε από τη Σχολή Τέχνης Corcoran της Ουάσινγκτον D.C. (1986) και εκπαιδεύτηκε στο πρόγραμμα του Sotheby’s “Rules of Buying and Selling Works of Art” (1990). Εργάστηκε στον οίκο Sotheby’s Mid-Atlantic της Ουάσινγκτον και στο Λεβέντειο Δημοτικό Μουσείο Λευκωσίας (1992), όπου δημιούργησε το πρώτο Εκπαιδευτικό Πρόγραμμα του Μουσείου για παιδιά. Έχει εκθέσει στην Κύπρο και το εξωτερικό και έχει τιμηθεί με το βραβείο Καλύτερης Εθνικής Συμμετοχής στη 10η Μπιενάλε του Καίρου (2006), με το δεύτερο Βραβείο στον διαγωνισμό για το Δικαστικό Μέγαρο Λεμεσού σε συνεργασία με την Κυριακή Κώστα (2005), καθώς και με το πρώτο βραβείο στον αρχιτεκτονικό/καλλιτεχνικό διαγωνισμό για το Μνημείο Ευάγγελου Φλωράκη στο Μαρί, σε συνεργασία με τον Ζήνωνα Σιερεπεκλή και την ομάδα του (2013). www.instagram.com/melishukuroglou

Melina Shukuroglou

Melina Shukuroglou (b. 1967, Nicosia, Cyprus) is a mixed media visual artist living in Cyprus. She graduated the Corcoran School of Art of Washington D.C. (1986), and trained in Sotheby’s “Rules of buying and selling works of Art” program (1990) and worked at Sotheby’s in Washington D.C. Mid-Atlantic Region. In Cyprus she worked at the Leventis Municipal Museum of Nicosia (1992), where she set up the Museum’s first Educational Program for Children. Her work addresses the themes of nature and the relationship between humans and their space/home and belongings. She has exhibited in Cyprus and internationally and was awarded with “Best National participation” award at the 10th Biennale of Cairo (2006), Second prize for Limassol Court House art contest in collaboration with Kyriaki Costa (2005), and First prize for the Evangelos Florakis Memorial Monument in Mari Architectural/Art Contest, in collaboration with Zenon Sierepekli and Team (2013). www.instagram.com/melishukuroglou

Ελίνα Ιωάννου

Η Ελίνα (γεν. 1979, Λεμεσός) έκανε σπουδές στην Αρχιτεκτονική και το Ντιζάιν, και ακολούθως φοίτησε στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών του Montpellier Méditerranée Métropole στη Γαλλία. Η πρακτική της κινείται σε ένα ευρύ φάσμα μέσων, συμπεριλαμβανομένου του σχεδίου, της γλυπτικής και των εγκαταστάσεων. Επιλεγμένες εκθέσεις: *Casts of An Island*, PSI Foundation, Λεμεσός (2024)• *Τανάγλυφα* (ατομική), Pylon Art & Culture, Λεμεσός (2024)• *Altitude* (ατομική), Volks, Λευκωσία (2015)• *Νότια & Δυτική Όψη (Πλάκες Πέτρας No. 1-20 και 21-37)* (ατομική), Hermes Stores, Αθήνα (2015)• *1, 2, 3, b4*, Μπιενάλε Θεσσαλονίκης, Θεσσαλονίκη (2013)• *Guilty as Charged* (ατομική), La mairie du 11ème, Παρίσι (2012)• *Salon Du Dessin*, Carré Saint Anne, Montpellier (2012). Έργα της βρίσκονται σε δημόσιους χώρους, πλατείες και πάρκα. Έχει πραγματοποιήσει αρκετές συνεργασίες, μεταξύ άλλων με τους

οίκους Hermès Paris, Camper και CamperLab, την Υπηρεσία Κυπριακής Χειροτεχνίας και την εφημερίδα Ο Φιλελεύθερος. www.elinaioannou.com

Elina Ioannou

Elina Ioannou (b. 1979, Limassol, Cyprus) trained in Architecture and Design before pursuing Fine Arts at École Supérieure des Beaux-Arts de Montpellier Méditerranée Métropole, France. Her practice moves between a wide range of media, including drawing, sculpture and installations. Recent exhibitions of Ioannou’s work include: *Casts of An Island*, PSI Foundation, Limassol, Cyprus (2024); *Thereliefs* (solo show), Pylon Art & Culture, Limassol, Cyprus (2024); *Altitude* (solo show), Volks, Nicosia, Cyprus (2015); *South & West Facade (Stone Slabs No. 1–20 and 21-37)* (solo show), Hermes Stores, Athens, Greece (2015); *1, 2, 3, b4*, Thessaloniki Biennale, Thessaloniki, Greece (2013); *Guilty as Charged* (solo show), *La mairie du 11ème*, Paris, France (2012); *Salon Du Dessin*, Carré Saint Anne, Montpellier, France (2012). Her works can also be seen in public spaces, plazas and gardens. She has done several collaborations including Hermès Paris, Camper and CasmperLab, Cyprus Handicraft Service, and Phileleftheros newspaper. www.elinaioannou.com

Lovenlight Design

To Lovenlight Design στούντιο με έδρα την Κύπρο (ομάδα των Navid & Sahand Gholipour) δημιουργεί έπιπλα, φωτιστικά και λειτουργικά αντικείμενα συνδυάζοντας σύγχρονες μορφές με παραδοσιακή τεχνική. Ιδρύθηκε το 2010 και δίνει έμφαση στη διαίσθηση, την εναισθησία του υλικού και την επιμελή προσοχή στη λεπτομέρεια κάνοντας όλη την παραγωγή επιτόπου. Είναι αυτοδίδακτοι ξυλουργοί. Ο Sahand έχει κάνει ηλεκτρολογικές σπουδές, ενώ ο Navid έχει εκπαιδευτεί στο γραφιστικό σχέδιο. Μαζί συνδυάζουν δομή, μορφή και εικαστική ταυτότητα σε κάθε δημιουργία. Το Lovenlight έχει λάβει διεθνή αναγνώριση, συμπεριλαμβανομένου του BigSEE Wood Design Award (2019), και έχει εκθέσει ευρέως σε Κύπρο και εξωτερικό, μεταξύ άλλων στα Rénélations – Παρίσι (2022) και Homo Faber – Βενετία (2022, 2024). Η δουλειά τους έχει παρουσιαστεί σε περιοδικά όπως τα *Falstaff Living* και *Financial Times Weekend*. Το έργο τους ισορροπεί αισθητική και πρακτικότητα εξερευνώντας υλικά, τεχνικές και διαδικασίες για τη δημιουργία αντικειμένων λειτουργικών, κομψών και εκφραστικών. www.lovenlight.eu

Lovenlight Design

Lovenlight Design is a Cyprus-based studio creating furniture, lighting, and functional objects, combining contemporary forms with traditional craftsmanship. Founded in 2010, the studio emphasizes intuition, material sensitivity, and meticulous attention to detail, producing all pieces locally. The team, Navid & Sahand Gholipour, are self-taught woodworkers. Sahand has a background in electrical studies, while Navid is trained in graphic design.

Together, they blend structure, form, and visual identity in each creation. Lovenlight has received international recognition, including the BigSEE Wood Design Award (2019), and exhibited widely in Cyprus and abroad, including Rénélations, Paris (2022) and Homo Faber, Venice (2022, 2024). Featured in publications such as *Falstaff Living* and the *Financial Times Weekend*, their work balances aesthetics and practicality, exploring materials, techniques, and processes to craft objects that are functional, refined, and expressive. www.lovenlight.eu

Γεώργιος Νικόλας Παπαροδίτης

Ο Γεώργιος Νικόλας Παπαροδίτης γεννήθηκε στο Βερολίνο το 1990 και μεγάλωσε στη Λευκωσία. Μετά τις σπουδές του ως αρχιτέκτονα στο Πανεπιστήμιο της Στουτγάρδης, ολοκλήρωσε την τριετή παραδοσιακή εκπαίδευση ως επιπλοποιός στην Κρατική Ακαδημία Χειροτεχνίας του Φράμπουργκ. Στη συνέχεια έλαβε υποτροφία για εκπαίδευση στην Ιαπωνία, στη χρήση παραδοσιακών ιαπωνικών εργαλείων ξυλουργικής, στο ατελιέ του master-woodworker Masaharu Izaki στην πόλη Gamagori. Έχει εργαστεί ως τεχνίτης σε εργαστήρια κατασκευής επίπλων, μοντελισμού, μεταλλουργίας, κατασκευής καλουπιών και ξυλουργικής στη Γερμανία, την Ιαπωνία και την Κύπρο. Παράλληλα, δίδαξε ως λέκτορας στο Πανεπιστήμιο της Κύπρου και στην Κρατική Ακαδημία Χειροτεχνίας του Φράμπουργκ. Είναι μέλος της Διεθνούς Ένωσης Τακετόνμπο της Ιαπωνίας, ενεργός τεχνίτης στη Λευκωσία και διδακτορικός ερευνητής στο Πανεπιστήμιο Bauhaus της Βαϊμάρης στη Γερμανία. www.gnpaparoditis.com

Georgios Nikolas Paparoditis

Georgios Nikolas Paparoditis was born in Berlin in 1990 and grew up in Nicosia, Cyprus. After completing his university education as an architect at the University of Stuttgart in Germany, he completed a traditional 3-year education as a furniture-maker at the Chamber of Crafts of Freiburg im Breisgau. Subsequently he recieved scholarship training in Japan, on the use of traditional japanese woodworking tools, at the Atelier of Master-Woodworker Masaharu Izaki in the city of Gamagori. He has worked as a craftsman in Furnituremaking, Modelmaking, Metalworking, Moldmaking and Carpentry workshops in Germany, Japan and Cyprus. In parallel he has been active as a lecturer at the University of Cyprus and the Crafts Academy of Freiburg, Germany. He is a member of the International Taketonbo Association of Japan. He is currently active as a craftsman in Nicosia and as a PhD candidate at the Bauhaus-University of Weimar, Germany. www.gnpaparoditis.com

Μαλβίνα Μίντλετον

Γεννήθηκε στην Κύπρο και σπούδασε στη Σχολή Καλών Τεχνών του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης. Μεταπτυχιακές σπουδές στη Σχολή Καλών Τεχνών του Πανεπιστημίου Heriot-Watt στο Εδιμβούργο και στο

Wolverhampton Αγγλίας. Εργάστηκε σε εργαστήρια τέχνης στην Αγγλία, τις Ηνωμένες Πολιτείες, την Ιταλία, τη Γαλλία, την Ελλάδα, τη Γερμανία και την Τσεχία. Συμμετείχε σε πλήθος ατομικών και ομαδικών εκθέσεων σε Ευρώπη, ΗΠΙΑ, Μέση Ανατολή, Κύπρο, Ελλάδα, Αγγλία, Γαλλία, Ιταλία, Ολλανδία, Γερμανία, Βουλγαρία, Κροατία. Βραβεύτηκε στη 19η και 20ή Μπιενάλε Αλεξάνδρειας, συμμετείχε στην Μπιενάλε του Design στο Saint-Étienne, έλαβε το βραβείο Glass Prize Coburg της Γερμανίας και συμμετείχε σε εκθέσεις του Modern Masters στο Μόναχο και του Homo Faber στη Βενετία. Έργα της ανήκουν στην Κρατική Συλλογή Σύγχρονης Κυπριακής Τέχνης, την Κεντρική Τράπεζα Κύπρου, τη Βιβλιοθήκη Αλεξάνδρειας, την Ernsting Stiftung και σε ιδιωτικές συλλογές παγκοσμίως. <https://2022.homofaber.com/en/ecollection/malvina-middleton-458>

Malvina Middleton

Born in Cyprus and studied at the School of Fine Arts of the Aristotle University of Thessaloniki. Postgraduate studies at the School of Fine Arts of Heriot-Watt University in Edinburgh and in Wolverhampton, England. She worked in art workshops in England, the United States, Italy, France, Greece, Germany and the Czech Republic. She participated in numerous solo and group exhibitions in Europe, the United States, the Middle East, Cyprus, Greece, England, France, Italy, the Netherlands, Germany, Bulgaria, Croatia. She was awarded at the 19th and 20th Alexandria Biennale, participated in the Saint-Étienne Biennale, received the Glass Prize Coburg in Germany, participated in exhibitions of Modern Masters in Munich, and Homo Faber in Venice. Her works belong to the Cyprus State Collection of Contemporary Art, the Central Bank of Cyprus, the Library of Alexandria, the Ernsting Stiftung and private collections worldwide. <https://2022.homofaber.com/en/ecollection/malvina-middleton-458>

Ηρώ Κασκάνη

Η Ηρώ Κασκάνη είναι καλλιτέχνης σύγχρονου κοσμήματος με έδρα την Κύπρο. Σπούδασε Αρχιτεκτονική στο Università degli Studi di Firenze (MA) και Σχεδιασμό και Κατασκευή Κοσμήματος στη Scuola Professionale della Regione Toscana στη Φλωρεντία. Η πρακτική της διερευνά έννοιες όπως η μνήμη, η μεταμόρφωση και η επικοινωνία, μέσα από τον πειραματισμό με τα υλικά και την ακριβή, χειροποίητη κατασκευή. Έχει συμμετάσχει σε διεθνείς εκθέσεις και διοργανώσεις όπως οι Joya Barcelona, Gioielli in Fermento (Ιταλία), Cluster Crafts: Jewelry Edition (Ηνωμένο Βασίλειο), Contemporary Art Jewelry Exhibition (Βενετία) και Beijing International Jewelry Art Exhibition (Κίνα). Από το 2007 διατηρεί στη Λευκωσία τον χώρο The Space In Between, ο οποίος λειτουργεί ως εργαστήριο και εκθεσιακός χώρος. Το έργο της έχει παρουσιαστεί στις εκδόσεις *500 Plastic Jewelry Designs* και *New Earrings* (Thames & Hudson). www.klimt02.net/jewellers/iro-kaskani

Iro Kaskani

Iro Kaskani is a Cyprus-based artist working in contemporary jewelry. She studied architecture at the Università degli Studi di Firenze (MA) and jewelry design and manufacturing at the Scuola Professionale della Regione Toscana, Florence. Her practice investigates concepts of memory, transformation, and communication through material experimentation and precise making. Kaskani has participated in international exhibitions and fairs including Joya Barcelona, Gioielli in Fermento (Italy), Cluster Crafts: Jewelry Edition (UK), Contemporary Art Jewelry Exhibition (Venice), and the Beijing International Jewelry Art Exhibition. Since 2007, she has maintained The Space In Between in Nicosia as both a workshop and exhibition space. Her work has been published in *500 Plastic Jewelry Designs* and *New Earrings* (Thames & Hudson). www.klimt02.net/jewellers/iro-kaskani

Κωνσταντίνος Κυριάκου

Ο Κωνσταντίνος Κυριάκου είναι Κύπριος σχεδιαστής κοσμημάτων, καλλιτέχνης και εκπαιδευτής, του οποίου το έργο διερευνά τη συνάντηση της δεξιοτεχνίας, της γλυπτικής και της σύγχρονης πολιτισμικής αναζήτησης. Σπούδασε στη Φλωρεντία, στις σχολές Le Arti Orafe και Alchimia, όπου ανέπτυξε ισχυρές βάσεις στην παραδοσιακή κατασκευή κοσμημάτων και τη λιθοδοσία, ενώ διεύρυνε την πρακτική του μέσα από τη γλυπτική, τον ψηφιακό σχεδιασμό και την εννοιολογική έρευνα. Το έργο του έχει παρουσιαστεί διεθνώς και έχει δημοσιευθεί σε σημαντικές εκδόσεις, όπως το *Architectural Digest Italia* και το *Collect Contemporary Jewelry* των Thames & Hudson. Παράλληλα, διδάσκει εντατικά σεμινάρια και επαγγελματικά προγράμματα, δίνοντας έμφαση τόσο στην τεχνική αριστεία όσο και στη δημιουργική επίγνωση. Μέσα από το έργο του ο Κυριάκου διερευνά τη σχέση μεταξύ υλικού, μορφής και εσωτερικής αντίληψης, δημιουργώντας έργα που προκαλούν στοχασμό, παρουσία και μια βαθύτερη σύνδεση μεταξύ του σώματος, του αντικειμένου και του χώρου στον οποίο κατοικούν. www.constantinoskyriacou.com

Constantinos Kyriacou

Constantinos Kyriacou is a Cypriot jewellery designer, artist, and educator whose work explores the intersection of craftsmanship, sculpture, and contemporary cultural inquiry. Trained in Florence at Le Arti Orafe and Alchimia Jewellery School, he developed a strong foundation in traditional jewellery making and stone settings, while expanding his practice through sculpture, digital design, and conceptual research. His work has been exhibited internationally and featured in major publications such as *Architectural Digest Italia* and *Collect Contemporary Jewelry* by Thames & Hudson. Alongside his artistic practice, he is dedicated to teaching, offering intensive masterclasses and professional training programs that emphasize both technical excellence and creative awareness. Through his work, Kyriacou investigates the relationship between material, form, and inner perception, creating pieces that invite

reflection, presence, and a deeper connection between the body, the object, and the space they inhabit. www.constantinoskyriacou.com

Λιάνα Παττίχη

Με σπουδές στον σχεδιασμό εσωτερικών χώρων, η Λιάνα Παττίχη είναι μια βραβευμένη καλλιτέχνης κοσμήματος με έδρα το Λονδίνο. Έχει επινοήσει τη δική της μοναδική τεχνική σύντηξης υαλώδους οβάλτου πάνω σε κινούμενη βάση, όπως η αλυσίδα. Τα έργα της είναι άμεσα αναγνωρίσιμα και έχουν δημοσιευθεί σε διάφορες εκδόσεις και περιοδικά. Έχει συμμετάσχει σε πολυάριθμες ομαδικές και ατομικές εκθέσεις σύγχρονου κοσμήματος ανά τον κόσμο. Είναι επίσης μέλος του Homo Faber, με πρόταση του Μουσείου Μπενάκη στην Αθήνα. Τα πρώτα της έργα ήταν κυρίως εμπνευσμένα από την ελληνική και κυπριακή καταγωγή και κουλτούρα της. Στο πιο πρόσφατο έργο της επαναχρησιμοποιεί σπασμένα και ανεπιθύμητα αντικείμενα πορσελάνης, δίνοντάς τους μια νέα ταυτότητα ως φορέοιμα κοσμήματα. Όλες οι δημιουργίες της είναι μοναδικές και συλλεκτικές. Έργα της βρίσκονται σε ιδιωτικές συλλογές και σε σημαντικά μουσεία στην Ευρώπη και τις ΗΠΑ. www.linealiana.com

Liana Pattihis

With a background in interior design, Liana Pattihis is an award-winning jewellery artist based in London. She has invented her own unique technique of fusing vitreous enamel on a movable base, like chain. Her work is instantly recognisable and has been published in various publications and magazines. She has taken part in numerous worldwide group and solo contemporary jewellery exhibitions. She is also part of the Homo Faber guide, recommended by the Benaki Museum in Athens. Her initial pieces were mostly inspired and deeply rooted in her Greek and Cypriot background and culture. In her latest work, she upcycles broken and unwanted porcelain objects to which she gives a new identity as wearable pieces. All her creations are unique and collectable and has many pieces in private collections, as well as permanent collections in renowned museums in Europe and USA. www.linealiana.com

Χριστίνα Πιτσιλλίδου

Η Χριστίνα Πιτσιλλίδου είναι σχεδιάστρια και καλλιτέχνης γεννημένη στην Κύπρο. Σπούδασε στο Central Saint Martins στο Λονδίνο, αποκτώντας μεταπτυχιακό τίτλο στα Κοσμήματα Μόδας. Συνεργάστηκε με διεθνείς οίκους μόδας και σχεδιαστές, όπως Chanel (Παρίσι), Donna Karan και Anne Klein (Νέα Υόρκη), Sofia Kokosalaki και Michiko Koshino (Λονδίνο) και Alberta Ferretti (Μιλάνο), μεταξύ άλλων. Έχει συμμετάσχει σε εκθέσεις σε Ευρώπη, Αμερική και Ασία, και κέρδισε το Βραβείο Σχεδιασμού στον Διεθνή Διαγωνισμό Κοσμημάτων που διοργάνωσε ο Σύνδεσμος Σχεδιαστών Κοσμημάτων της Ν. Κορέας. Έργα της βρίσκονται σε μόνιμες συλλογές, όπως: Η έκθεση RRRIPP!! Paper Fashion του Ιδρύματος ΑΤΟΠΟΣ, το αρχείο αξεσουάρ μόδας του οίκου Chanel

στο Παρίσι, το Πελοποννησιακό Λαογραφικό Ίδρυμα στην Ελλάδα και σε ιδιωτικές συλλογές παγκοσμίως. Το έργο της αμφισβητεί τα συμβατικά όρια ανάμεσα στο κόσμημα και το σώμα. Η πρακτική της ερευνά γλυπτικές μορφές επαναπροσδιορίζοντας το κόσμημα σε σχέση με την τέχνη και την τεχνολογία. Συνδυάζει παραδοσιακές τεχνικές με βιομηχανικές διαδικασίες, ώστε οι φόρμες της να είναι φορετά γλυπτά ή λειτουργικά αντικείμενα (π.χ. τσάντες). www.kristinap.com

Christina Pitsillidou

Christina Pitsillidou is a Cyprus-born designer and artist, internationally recognised for her innovative work in jewellery and accessories. She trained at Central Saint Martins in London, holding an MA in Fashion Jewellery. She collaborated with major international fashion houses and designers, including Chanel (Paris), Donna Karan and Anne Klein (New York), as well as Sofia Kokosalaki and Michiko Koshino (London), Alberta Ferretti (Milan) and others. She participated in exhibitions across Europe, America, and Asia, and received the Design Award at the International Jewellery Competition (2023) organised by the Korean Jewellery Designers Association. Her work is held in several permanent collections, including: The ATOPOS Foundation exhibition RRRIPP!! Paper Fashion, The Chanel fashion accessories archive in Paris, The Peloponnesian Folklore Foundation in Greece and private collections worldwide. Her work challenges conventional boundaries between the jewel and the body. Her practice explores sculptural forms, redefining jewellery by merging craft with technology. She combines traditional techniques with industrial processes, turning her forms into wearable sculpture or functional objects (e.g. bags). www.kristinap.com

Νάταλν Κυρμιζή

Η Νάταλν Κυρμιζή είναι ενδυματολόγος θεάτρου με έδρα την Κύπρο, με ιδιαίτερο ενδιαφέρον για το ιστορικό ένδυμα και τις παραδοσιακές τεχνικές χειροποίητης δημιουργίας υφασμάτων. Σπούδασε Σχεδιασμό Υφασμάτων στο University of Brighton και κατέχει μεταπτυχιακό στον Σχεδιασμό και Κατασκευή Θεατρικού Κοστουμιού από το Royal Welsh College of Music and Drama. Εργάστηκε σε ποικίλες θεατρικές και χοροθεατρικές παραγωγές στην Κύπρο και το Ηνωμένο Βασίλειο, συνεργαζόμενη με διαφορετικές καλλιτεχνικές ομάδες. Από το 2022, το ερευνητικό και δημιουργικό της έργο επικεντρώνεται στη μελέτη και εφαρμογή της παραδοσιακής κυπριακής υφαντικής και κεντητικής, με ιδιαίτερη έμφαση στο λευκαρτίκο κέντημα. Στόχος της είναι η αναβίωση, η διατήρηση και η σύγχρονη αξιοποίηση της πολιτιστικής κληρονομιάς μέσα από την ενδυματολογική πρακτική και τη χειροποίητη δημιουργία. www.nataliekyrmizi.com

Natalie Kyrmizi

Natalie Kyrmizi is a theatre costume designer and textile artist based in Cyprus, with a particular interest in historical dress and traditional handmade textile techniques.

She studied Fashion Textiles Design at the University of Brighton and holds a Master’s degree in Theatre Costume Design and Construction from the Royal Welsh College of Music and drama. She has worked on a range of theatre and dance-theatre productions in Cyprus and the United Kingdom, collaborating with various artistic teams. Since 2022, her research and creative practice has focused on the study and application of traditional Cypriot weaving and embroidery techniques, with particular emphasis on Lefkara lace embroidery. Her aim is the revival, preservation and contemporary activation of cultural heritage through costume practice and handmade creation. www.nataliekyrmizi.com

Μύρνα Δημητρίου Παττίχη

Γεννήθηκε στη Λευκωσία (1965), όπου και ζει και εργάζεται. Σπούδασε ψυχολογία και απέκτησε μεταπτυχιακό (MA) στο Μάρκετινγκ στο American University της Γενεύης (1988). Εργάστηκε σε επιχειρηματικούς τομείς (μεταποίηση, λιανικό εμπόριο, μάρκετινγκ, και εκδόσεις). Έχει πλούσιο φιλανθρωπικό έργο, με δράσεις ευαισθητοποίησης / συγκέντρωσης πόρων για ασθενείς με AIDS, στήριξη του Ιδρύματος Sophia for Children για το ορφανοτροφείο στην Κέννα (2010) και διοργάνωση των πρωτοβουλιών “Circle of Hope” και “I Cook and I Offer” (2013). Έχει εργαστεί για την ενίσχυση της κοινής υποψηφιότητας Λευκωσίας/Λάρνακας για την Πολιτιστική Πρωτεύουσα της Ευρώπης 2017. Μαζί με τον σύζυγό της, εκδότη Νίκο Χρ. Παττίχη (Φιλελεύθερος Εκδοτικός Οίκος) στηρίζουν την τέχνη και τον πολιτισμό με πολλούς τρόπους σε ολόκληρο το νησί. Ο μη κερδοσκοπικός οργανισμός τους, Cyprus Contemporary Art Museum, οικοδομεί γέφυρες με καλλιτεχνικά ιδρύματα στην Ευρώπη στηρίζοντας Κύπριους καλλιτέχνες που ζουν στην Κύπρο και το εξωτερικό. Έργα από τη συλλογή τους παρουσιάστηκαν σε διεθνείς διοργανώσεις και εκθέσεις σε κορυφαία μουσεία ανά τον κόσμο. www.retrovi.com

Myrna Demetriou Pattichis

Born in Nicosia (1965), where she works and lives. Studied Psychology and post graduate (MA) in Marketing at the American University of Geneva (1988). She worked in various business fields, from manufacturing and retail, to marketing and publishing. She has rich philanthropic work, ranging from raising awareness and funds for AIDS patients, assisting the Sophia Foundation orphanage in Kenya (2010), and organising the “Circle of Hope” charity event and the “I Cook and I Offer” programme. She supported the European Culture Capital cities 2017 joint bid for Nicosia and Larnaca. Together with her publisher husband Nicos Chr. Pattichis (Phileleftheros Publishers), they support art and culture in various ways across the island. Their non-profit organisation Cyprus Contemporary Art Museum, builds bridges with other art foundations in Europe, supporting Cypriot artists living in Cyprus and abroad. Works from their art collection have been included in international events and exhibitions at top museums around the world. www.retrovi.com

Διοργάνωση / Organised by

Κυπριακή Προεδρία του Συμβουλίου της ΕΕ 2026 / Cyprus Presidency of the Council of the EU 2026
Υφυπουργείο Πολιτισμού της Κύπρου / Deputy Ministry of Culture of Cyprus

Συντονισμός / Coordination

Υπηρεσία Κυπριακής Χειροτεχνίας / Cyprus Handicraft Centre
Μαρία Αναξαγόρα / Maria Anaxagora
Τμήμα Σύγχρονου Πολιτισμού / Department of Contemporary Culture
Κατρίν Μοσχοβάκη / Katrin Moschovaki
Μόνικα Ασημένου / Monika Asimenou

Επιμέλεια έκθεσης / Exhibition curation

Θάλεια Στεφανίδου / Thalea Stefanidou

Βοηθός επιμελητή / Curator assistant

Αργυρώ Τουμάζου / Argyro Toumazou

Σχεδιασμός έκθεσης / Exhibition design

Κωνσταντίνος Κουννής / Constantinos Kounnis

Σχεδιασμός έκδοσης / Graphic design

Κώστας Μάντζαλος / Costas Mantzalos

Μετάφραση στην αγγλική / Translation in English

Δέσποινα Πυρκεττή / Despoina Pirketti

Επιμέλεια κειμένων / Editing

Ειρήνη Μοδέστου / Irini Modestou

Εκτύπωση / Printing

Καΐλας Τυπογραφεία & Λιθογραφεία Λτδ / Kailas Printers and Lithographers Ltd

Ευχαριστίες / Thanks

Ελύσια Αθανάτου, Μαρία Αναξαγόρα, Μόνικα Ασημένου, Αλέξανδρος Δημητρακόπουλος, Μύρνα Δημητρίου Παττίχη, Βάσος Δημητρίου, Ιάσων Θεοδοσίου, Ηρώ Κασκάνη, Κωνσταντίνος Κυριάκου, Νάταλυ Κυρμιζί, Ελίνα Ιωάννου, Βάλης Λοϊζίδης, Νίκος Λουκά, Lovenlight (Navid & Sahand Gholipour), Μαλβίνα Μίντλετον, Ειρήνη Μοδέστου, Κατρίν Μοσχοβάκη, Σταματία Νούτσου, Μαρία Παναγιώτου, Γεώργιος Νικόλας Παπαροδίτης, Λιάνα Παττίχη, Νίκος Παττίχης, Χριστίνα Πιτσιλλίδου, Σίλια Ποτούδη Μακφέροον, Δέσποινα Πυρκεττή, Βασιλική Ρούσκα, Τάσος Σίταρος, Μελίνα Σουκιούρογλου, Πέτρος Σταύρου, Ευθύμιος Συμεού, Σάββας Χριστοδουλίδης / Elysia Athanatos, Maria Anaxagora, Monika Asimenou, Alexandros Dimitrakopoulos, Myrna Demetriou Pattichis, Vassos Demetriou, Jason Theodosiou, Iro Kaskani, Constantinos Kyriacou, Natalie Kyrmizi, Elina Ioannou, Valis Loizides, Nicos Louca, Lovenlight (Navid & Sahand Gholipour), Malvina Middleton, Irini Modestou, Katrin Moschovaki, Stamatia Noutsou, Maria Panayiotou, Georgios Nikolas Paparoditis, Liana Pattihis, Nicos Pattichis, Christina Pitsillidou, Celia Potoudis Macpherson, Despoina Pirketti, Vasiliki Rouska, Tassos Sitaros, Melina Shukuroglou, Petros Stavrou, Efthymios Symeou, Savvas Christodoulides